

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE
ul. Warszawska 12a
21-500 Biała Podlaska
tel. 83 271 4 30
regional@sbptp.o.g.gov.pl

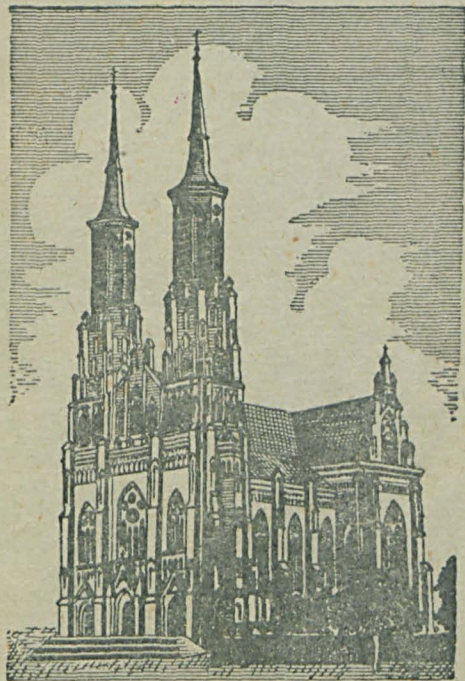
WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok XXXVIII

Wrzesień 1969

Nr 9

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA — SIEDLCE — ŚWIERCZEWSKIEGO 60

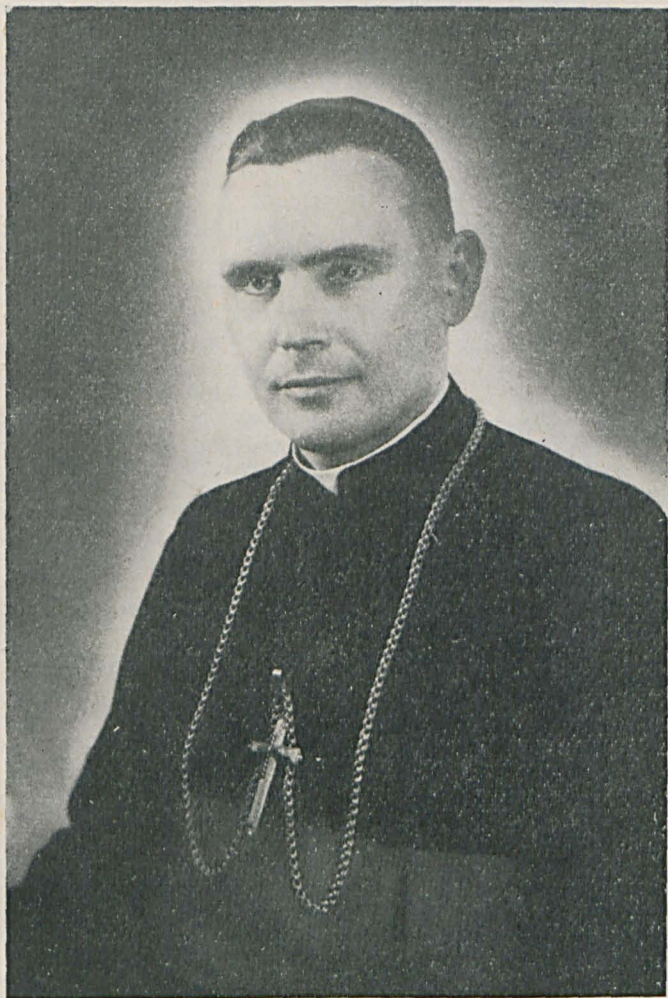
TELEFON 7 26

SPIS TREŚCI:

29. Pisma Jego Eminencji Kardynała Prymasa Polski zawiadamiające o nominacji Ks. Biskupa Dr Jana Mazura, Sufragana Lubelskiego, na Ordynariusza Diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej	194
30. Bulla Ojca Świętego Pawła VI o powołaniu Ks. Biskupa Dra Jana Mazura na Ordynariusza diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej	195
31. Przejęcie rządów przez Ks. Biskupa Dr Jana Mazura nad diecezją Siedlecką czyli Podlaską (odpis protokołu)	196
32. Odezwa J. E. Ks. Biskupa Wikariusza Generalnego do Duchowieństwa i Wiernych	197
33. Pismo Ks. Biskupa Podlaskiego do Ojca Świętego Pawła VI	198
34. Telegram Ojca Świętego Pawła VI do Ks. Biskupa Podlaskiego	198
35. Telegram Ks. Prymasa Polski do Ks. Biskupa Podlaskiego	199
36. Życiorys Ks. Biskupa Jana Mazura	199
37. Program Ingresu do Katedry Siedleckiej	200
38. Droga do Diecezji J. E. Księdza Biskupa Jana Mazura nowego Ordynariusza Podlaskiego	201
39. Ingres J. E. Arcypasterza do Katedry Siedleckiej	207
40. Powitanie J. E. Arcypasterza przez J. E. Ks. Biskupa Wacława Skomoruchę	214
41. Słowo Pasterskie wygłoszone w katedrze Siedleckiej w dniu Ingresu przez J. E. Ks. Biskupa Podlaskiego	217
42. List Pasterski do Diecezjan na dzień Ingresu	221

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka. Siedlce, ul. Świerczewskiego 60.
 Redaktor: Ks. Stanisław Olechowski. Zam. 194/1969. Nakład 800+25. P-37.
 Cena zł 10,—

Drukarnia Loretańska, Warszawa 4, ul. Józefa Sierakowskiego 6.

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok XXXVIII

Wrzesień 1969

Nr 9

29

PRYMAS POLSKI

Warszawa, dnia 23 października 1968 r.
ul. Miodowa 17

N. 2916/68/P.

Jego Ekscelencja
Najdostojniejszy
Ks. Biskup Dr Jan Mazur
Lublin

Uprzejmie powiadamiam Waszą Ekszelencję, że Jego Świątobliwość, Ojciec Sw. PAWEŁ VI, zaradzając potrzebom osieroconej Diecezji Siedleckiej, przynosi Waszą Ekszelencję na Stolicę Biskupią rezydencjalną w Siedlcach.

W piśmie Consilium Pro Publicis Ecclesiae Negotiis, skierowanym do mnie, z dnia 26. IX. 1968 N. 6404/68, zostałem upoważniony, po uzyskaniu zgody kanonicznej Waszej Ekscelencji, do dokonania publikacji tej nominacji w Polsce.

Wasza Ekscelencja może objąć Stolicę Biskupią w Siedlcach, nie czekając na odpowiednie dokumenty Stolicy Apostolskiej.

Wypowiadając swą radość z powierzenia Waszej Ekscelencji tak odpowiedzialnego zadania w Diecezji Męczenników Podlaskich, polecam Jej nowego Pasterza szczególnej opiece Bogurodzicy, Dziewicy Wspomożycielki.

W miłości braterskiej

† *Stefan Kard. Wyszyński*
Prymas Polski

PRYMAS POLSKI

Warszawa, dnia 23 października 1968 r.
ul. Miodowa 17.

N. 2916/68/P

Jego Ekscelencja
Najdostojniejszy
Ks. Biskup Wacław Skomorucha
Wikariusz Kapitułny Diecezji
Siedleckiej czyli Podlaskiej
Siedlce

Uprzejmie podaję do wiadomości Waszej Ekscelencji, że Ojciec Św. powołał na wakującą Stolicę Biskupią w Siedlcach J. E. Ks. Biskupa

Jana Mazura z Lublina. Nowy Biskup Ordynariusz może objąć urządowanie, nie czekając na odpowiednie dokumenty Stolicy Apostolskiej.

Powiadamiając o powyższym Waszą Ekszelencję, wyrażam radość z tego, że sieroctwo Diecezji Męczenników Podlaskich zakończyło się pomyślnie. Diecezja otrzymuje Pasterza, który dobrze zna jej stan i potrzeby.

Polecając Waszą Ekszelencję, który w trudnym okresie tak godnie prowadził sprawy świętego Kościoła Siedleckiego czyli Podlaskiego, szczególniej opiece Dziewicy Wspomożycielki, łącząc wyrazy głębokiej czci i oddania w Chrystusie Panu.

† *Stefan Kard. Wyszyński*
Prymas Polski

30

BULLA OJCA ŚWIĘTEGO PAWŁA VI O POWOŁANIU KS. BISKUPA
DR JANA MAZURA NA ORDYNARIUSZA DIECEZJI SIEDLECKIEJ
CZYLI PODLASKIEJ

PAULUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Venerabili Fratri IOANNI MAZUR, adhuc Episcopo titulo Bladiensi, ad dioecesim Siedlcensem translato, salutem et apostolicam benedictionem. Si quis mente consideret quod sit in Ecclesia Episcoporum munus, Dei nempe populum gubernare ad aeternaeque salutis consecutionem recto tramite dirigere, is plane etiam intelletur cur summo Nos studio singularum deligamus dioecesum Praesules, omni ex parte ad officium, sane gravissimum, explendum idoneos. Quapropter, cum et cathedrali Sedi Siedlcensi sacrorum Antistes esset praeposendus, vacanti ex quo Ignatius Swirski bo.me. lacrimabili exitu obiit, visum est Nobis posse Te, venerabilis Frater, huiusmodi onus suscipere maximoque cum fidelium bono obire. Suprema ideo Nostra potestate vinculo Te solvimus Sedis titulo Bladiensis et ad cathedralem Ecclesiam SIEDLCENSEM transferimus, datis iuribus obligationibusque congruis impositis. Eadem autem potestate Nostra ab iteranda rituali catholicae fidei professione eximimus; ius vero iurandum fidelitatis erga Nos et Successores Nostros dabis ante quem volueris Episcopum, qui sit Nobiscum sinceris fidei caritatisque vinculis coniunctus, adhibitamque formulam ad Sacram Congregationem pro Episcopis mittes, de more signatam. Volumus praeterea ut hae Litterae Nostrae clero atque populo dioecesis Tuae legantur in cathedrali templo, die festo recurrente de praecepto. Quos etiam paterne hortamur, ut non solum Te animorum suorum patrem et pastorem libenter accipiant, verum etiam Tibi in omnibus pareant, quae ad eorum bonum praeciipienda esse censueris. Fac denique, dilecte Fili, nihil aliquid episcopalis muneris sit Tibi primum, quam animorum utilitati curis tuis commissorum tota mente prospicere, Teque profecto tuaque omnia, divum Paulum secutus, pro ipsis impendere — cfr. 2 Cor. 12, 15 —

Datum Romae, apud S. Petrum, die quarto et vicesimo mensis Octobris, anno Domini millesimo nongentesimo sexagesimo octavo, Pontificatus Nostri sexto, J.T. —

- (—) *Aloisius Card. Traglia*
S.R.E. Cancellarius
- (—) *Franciscus Tinello*, Regens
- (—) *Josephus Rossi*, Epus Palmyren.,
Prot. Apost.
- (—) *Josephus Del Ton*, Prot. Apost.

PRZEJĘCIE RZĄDÓW KS. BISKUPA DR JANA MAZURA
NAD DIECEZJĄ SIEDLECKĄ CZYLI PODLASKĄ

Protokoł Nadzwyczajnej Sesji Kapituły Katedralnej
Siedleckiej czyli Podlaskiej w Siedlcach

Dnia 24 października 1968 r. w gmachu Kurii Diecezjalnej Siedleckiej odbyła się Nadzwyczajna Sesja Kapituły Katedralnej Siedleckiej.

Obecni wszyscy Illustrissimi Capitulares z wyjątkiem Ks. kan. Jana Bazaka i Ks. kan. Henryka Brzostowskiego — których nieobecność usprawiedliwiono.

Sesję rozpoczęto modlitwą. Zagajając zebranie J. E. Ks. Biskup Waclaw Skomorucha, Wikariusz Kapitulny Diecezji oraz Dziekan Kapituły, przedłożył cel Sesji, a mianowicie rozpatrzenie zleconych spraw aktualnych Diecezjalnych oraz rzecz szczególnej wagi, a mianowicie przyjęcie dokumentu nominacyjnego od nowo mianowanego Ordynariusza Diecezji J. E. Ks. Biskupa Dr Jana Mazura, dotychczasowego Biskupa Sufragana Diecezji Lubelskiej.

Na sesję o godz. 17 przybył J. E. Ks. Biskup Dr Jan Mazur nowo mianowany Ordynariusz Diecezji Siedleckiej, który po serdecznym przywitaniu się z Kapitułą Katedralną przedstawił Kapitulę pismo J. Em. Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego Prymasa Polski, wydane dnia 23 października 1968 r. Nr 2916/68/P, powiadamiające, że Consilium Pro Publicis Ecclesiae Negotiis, pismem z dnia 26 września 1968 r. Nr 6404/68. skierowanym do Jego Em. Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego Prymasa Polski, przekazało decyzję Ojca Świętego Pawła VI przenoszącą J. E. Ks. Bpa Jana Mazura na stolicę rezydencjalną w Siedlcach i że nowo mianowany Ordynariusz Diecezji Siedleckiej może objąć Stolicę Biskupią nie czekając na odpowiednie dokumenty Stolicy Apostolskiej. Treść pisma J. Em. Ks. Kardynała Prymasa Polski, przeczytanego głośno przez J. E. Ks. Bpa Waclawa Skomoruchę, Dziekana Kapituły Katedralnej. Ilustr. Członkowie Kapituły przyjęli do wiadomości.

J. E. Ks. Bp Dr Jan Mazur Ordynariusz Diecezji Podlaskiej oświadczył, że w dniu dzisiejszym tzn. w dniu 24 października 1968 r. obejmuje rządy Diecezji. Przemawiając do Kapituły J. E. Ks. Biskup Ordynariusz wyznał, że zaskoczony był swoją nominacją, dowiedziawszy się jednak, że z Woli Boga i Łaski Stolicy Apostolskiej ma być biskupem rezydencjalnym w Siedlcach, przyjął nowy urząd z radością. Sąsiadując z Diecezją przez długi czas poznał Podlasie, stąd też ma przekonanie, że będzie spotykał się w swej pracy z pomocą duchowieństwa i wiernych.

Przychodzi do Diecezji, aby jej służyć tak jak tego będzie wymagał czas i okoliczności. W swej służbie Bogu i Kościołowi liczy na pomoc Bożą i ludzką, pragnie też serdeczne oparcie znaleźć w Kapitulę Katedralnej — która stanowi senat Biskupi. Według Serca Bożego i pod Opieką Matki Bożej chce służyć Diecezji Podlaskiej. Serdecznej współpracy spodziewa się od Biskupa Waclawa. W rządach Diecezją pragnie zachować i stosować kolegalność. Zbyt wzruszony aby mówić więcej, prosi o modlitwy, aby zadanie swoje spełniał ku chwale Boga.

W imieniu Kapituły i Duchowieństwa Diecezjalnego oraz Wiernych, życzenia J. E. Ks. Biskupowi Ordynariuszowi złożył Dziekan Kapituły J. E. Ks. Biskup Waclaw Skomorucha.

Dziękując J. E. Ks. Biskup Ordynariusz oświadczył, że swym Wikariuszem Generalnym mianuje Księdza Biskupa Wacława Skomoruchę, Sufragana Diecezji, a jako dzień Ingresu do Katedry Siedleckiej wyznaczył niedzielę dnia 17 listopada 1968 r. — o godz. 11.

Na ten dzień J. E. Ks. Biskup Ordynariusz przygotowuje list pasterski do Wiernych Diecezji Podlaskiej.

W dalszym ciągu sesji omawiano sprawę ewentualnej pomocy Diecezji przy przewiezieniu rzeczy osobistych Ks. Bpa Ordynariusza z Lublina, program zamierzonej i wyznaczonej Kongregacji XX. Dziekanów na dzień 30 października br., który postanowiono całkowicie poświęcić omawianiu spraw związanych z Ingresem, oraz Komunikatu do wiernych Diecezji Podlaskiej o mianowaniu nowego Ordynariusza.

Homagium Kapituły złożone nowemu Ordynariuszowi Diecezji Siedleckiej i modlitwa o pomyślność rządów zakończyła Sesję.

(—) † Wacław Skomorucha Bp
Dziekan Kapituły

Ks. Edmund Barbasiewicz
Sekretarz

32

ODEZWA J. E. KS. BISKUPA WIKARIUSZA GENERALNEGO DO DUCHOWIEŃSTWA I WIERNYCH

KURIA DIECEZJALNA
SIEDLECKA CZYLI PODLASKA

L. dz. 2673/68

Siedlce, dnia 25 października 1968

Do
Wielebnego Duchowieństwa i Wiernych
diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej

J. Em. Ksiądz Kardynał Prymas Polski skierował do Wikariusza Kapitulnego diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej pod datą 23 października br. następujące pismo:

„Uprzejmie podaję do wiadomości Waszej Ekscelencji, że Ojciec Święty powołał na wakującą Stolicę Biskupią w Siedlcach J. E. Księdza Biskupa Jana Mazura z Lublina...

Powiadając o powyższym Waszą Ekscelencję, wyrażam radość z tego, że sieroctwo Diecezji Męczenników Podlaskich zakończyło się tak pomyślnie. Diecezja otrzymuje Pasterza, który dobrze zna jej stan i potrzeby“.

Łącząc się z Prymasem Polski w radości, że diecezja nasza otrzymała Pasterza i Ojca, powiadamy, że Najdostojniejszy Arcypasterz odbędzie uroczysty ingres do katedry siedleckiej w niedzielę 17 listopada br.

Równocześnie wzywamy Lud Boży Diecezji do żarliwych modlitw na intencję Najdostojniejszego Arcypasterza.

Zarządzamy, by w niedzielę 17 listopada br. zostało odśpiewane po sumie we wszystkich kościołach naszej diecezji Te Deum oraz modlitwy za Biskupa Jana.

Powyższe Wielebne Duchowieństwo poda do wiadomości wiernych w najbliższą niedzielę lub święto po otrzymaniu.

(—) *Wacław Skomorucha Bp*
Wikariusz Generalny

33

PISMO KS. BISKUPA PODLASKIEGO DO OJCA ŚWIĘTEGO PAWŁA VI
EPISCOPUS SIEDLCENSIS

Beatissime Pater!

Ad pedes Vestrae Sanctitatis provolutus ex toto sinceroque corde dicta gratitudine filiali plena ob meam elevationem ad sedem residentialem in Siedlce transmittere audeo.

Hoc signum benignitatis et paternae fiduciae Vestrae Sanctitatis ad reddenda omnia ingenia et vires ad laudem Dei et utilitatem Sanctae Matris Ecclesiae maxime me obligat. Ex toto meo corde id facere promitto.

Vestrae Sanctitatis acceptis litteris ex manibus Suae Eminentiae Reverendissimi Domini, Primatis Poloniae, Stephani Cardinalis, Wyszyński, die 23 octobris anni currentis, iam die sequenti, die 24 octobris, professione fidei coram Eodem antea emissa canonicam possessionem dioecesis gubernandae a me captam esse annuntiare cupio.

Placet mihi affirmare de constantibus meis orationibus meorumque dioecesianorum ad Dominum Sabaoth pro Vestra Sanctitate eiusque omnibus operibus.

Ingressus solemniter in ecclesiam cathedralem die 17 novembris anni currentis praevidetur. Ad hanc diem benedictionem apostolicam cum indulgentia plenaria mihi, participibus solemnitatis, totique dioecesi Siedlcei humillime peto.

In humilitate profundissima ad pedes Vestrae Sanctitatis provolutus, summum amorem erga Sancti Petri Sedem filialesque sensus summi obsequii erga Vestram Sanctitatem profiteor, totamque meam vitam gloriae Dei augendae ac servitio Ecclesiae Sanctae et singulariter Dioecesis Siedlcei praestando me oblaturum spondeo.

Vestrae Sanctitatis addictissimus famulus.

† *Joannes MAZUR, Eppus Siedlcei*

Siedlce, die 5 Novembris 1968 a.

34

TELEGRAM OJCA ŚWIĘTEGO PAWŁA VI
DO KS. BISKUPA PODLASKIEGO

Vaticano, 18. XI 1968.

Excellentissimo
Ioanni Mazur Episcopo
ul. Świerczewskiego 60 Siedlce

Augustus Pontifex Paterni prosequens votis Tuum primum ingressum sollemnem in Cathedrale Templum Siedlcei largam pro Te invocat a Deo caelestium gratiarum copiam quae salutiferum Ecclesiae uberibusque fru-

ctibus fecundum reddant pastorale Tuum ministerium ac dum Tibi peramanter benedicit libenter etiam concedit facultatem impertiendi omnibus sacro ritui adstantibus Apostolicam Benedictionem cum adnexa indulgentia plenaria suetis condicionibus. Lucranda.

Cardinalis Cicognani

35

TELEGRAM KS. PRYMASA POLSKI
DO KS. BISKUPA PODLASKIEGO

Roma, 13. XI. 1968.

Ekscelecja Ksiądz Biskup
Jan Mazur
Świerczewskiego 60 Siedlce Polonia

Na przyjsie Pasterza do Ludu Bozego swiętego Kościoła Podlaskiego przesyłam życzenie, aby owczarnia wraz z pasterzem wierna Bogu oraz Kościołowi i Chrystusowi doznawała stałej opieki Bogurodzicy obecnej w Misterium Chrystusa i Kościoła.

† *Stefan Kardynał Wyszyński, Prymas Polski*

36

ZYCIORYS J. E. KSIĘDZA BISKUPA DOKTORA JANA MAZURA

Urodził się 5. VI. 1920 r. w miejscowości Płoskie, par. Wielącza. Po ukończeniu szkoły średniej w Zamościu zgłosił się na jesieni 1944 r. do Seminarium Duchownego, które podówczas mieściło się w Krężnicy Jarej koło Lublina.

Święcenia kapłańskie otrzymał 26. VI. 1949 r. i został skierowany do pracy duszpasterskiej w Bychawie. W 1952 r. rozpoczął studia na KUL na Wydziale Teologicznym, ze specjalizacją w dogmatyce. Studia swoje uwieńczył doktoratem, na podstawie rozprawy pt. „Nauka św. Tomasza o udziale człowieka w rządach Opatrzności Bożej”, dnia 18. VI. 1946 r.

Od 1955 r. objął lektora języka łacińskiego w Seminarium Duchownym w Lublinie, a w następnym roku wykłady teologii pastoralnej. Ponadto pracował gorliwie w Wydziale Duszpasterstwa Kurii Biskupiej.

Dnia 1 września 1959 r. powołany został na godność kanonika gremialnego Kapituły Katedralnej Lubelskiej.

Pismo Sekretariatu Stanu z dnia 3 maja 1961 r. doniosło, że Ojciec Sw. Jan XXIII podniósł go do godności biskupa tytularnego bliadzińskiego, a równocześnie biskupa Sufragana J. E. Księdza Biskupa Lubelskiego Dr Piotra Kałwy.

Konsekracja J. E. Księdza Biskupa odbyła się w katedrze lubelskiej dnia 6 sierpnia 1961 r. Konsekratorem był J. E. Ksiądz Biskup Lubelski Dr Piotr Kałwa, a współkonsekratorami J. E. Ksiądz Biskup Dr Zdzisław Goliński, Biskup Częstochowski, J. E. Ksiądz Biskup Dr Tomasz Wilezyński, Biskup Olsztyński.

Obok licznych normalnych zajęć biskupich, jak wizytacje, bierzmowanie, udział w Konferencjach Episkopatu, praca w Komisji Abstynenckiej Episkopatu, J. E. Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur pełnił jeszcze następujące

obowiązki w Diecezji Lubelskiej. Od 6 czerwca 1965 r. był zastępcą przewodniczącego Wydziału Duszpasterstwa przy Kurii Biskupiej, od dnia zaś 23 września 1967 r. przewodniczącym tego Wydziału.

Przez pewien okres J. E. Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur wiele czasu poświęcał nad organizowaniem nauczania katechetycznego. Poprzednio zaś wykładał na kursach przygotowawczych dla katechetów.

Dnia 9 września 1965 r. J. E. Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur zostaje oficjałem Sądu Biskupiego w Lublinie.

Ponadto był przewodniczącym Rady Budowy i Odbudowy Obiektów Sakralnych, wizytatorem zakonów i zgromadzeń zakonnych, Wikariuszem Generalnym J. E. Księdza Biskupa Lubelskiego do spraw duszpasterstwa oraz wchodził w skład Consilium Vigilantiae.

Z wyboru Księża diecezjalnych J. E. Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur był prezesem „Unitas“ Związku Kapłanów Diecezji Lubelskiej.

J. E. Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur był Ojcem Drugiego Soboru Watykańskiego.

Dnia 24 października 1968 r. Stolica Apostolska mianowała J. E. Księdza Biskupa Dr Jana Mazura, Ordynariuszem Diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej, po zmarłym Księdzu Biskupie Dr Ignacym Świrskim.

J. E. Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur objął kanonicznie rządy w Diecezji Siedleckiej dnia 24 października 1968 r.

Uroczysty ingres do katedry Siedleckiej odbył się 17 listopada 1968 r.

37

PROGRAM INGRESU

*J. E. Księdza Biskupa Diecezjalnego Dra Jana Mazura
w dniu 17 listopada 1968 r. do Katedry w Siedlcach*

I. Dnia 16. XI. 1968 r. — Sobota

1. Godz. 11,40 — Wyjazd J. E. Ks. Biskupa Dr Jana Mazura z Lublina.
2. Godz. 12,30 — Powitanie na granicy Diecezji Siedleckiej w Kocku.
3. Godz. 14,00 — Odjazd z Kocka.
4. Godz. 14,20 — Powitanie w Borkach.
5. Godz. 15,00 — Powitanie w Radzynie.
6. Godz. 15,45 — Powitanie w Ulanie.
7. Godz. 16,30 — Powitanie w parafii Podw. Św. Krzyża w Łukowie.
8. Godz. 17,00 — Powitanie w parafii Przem. Pańskiego w Łukowie.
9. Godz. 18,30 — Powitanie w Wiśniewie.
10. Godz. 19,30 — Przyjazd do rezydencji Biskupiej w Siedlcach.

II. Dnia 17. XI. 1968 r. — Niedziela

1. Godz. 10,00 — Przed Kurią Biskupią zbierają się delegacje z poszczególnych parafii z Diecezji i z Siedlec, zakony i duchowieństwo i zajmują miejsce wyznaczone przez Sekcję Porządkową.
Kapituły: Katedralna i Janowska zbierają się w Kurii;
2. Godz. 10,30 — Przed Kurią Biskupią powitanie J. E. Ks. Biskupa przez dzieci.
3. Godz. 10,40 — J. E. Ksiądz Biskup procesjonalnie udaje się do Katedry ulicami: Świerczewskiego, Kochanowskiego, 1 Maja.

4. Godz. 10,40 — Do Katedry wchodzi: delegacje z poszczególnych parafii, zakony i duchowieństwo i zajmują miejsca wyznaczone przez Sekcję Porządkową.
5. Godz. 11,00 — Powitanie J. E. Księdza Biskupa w przedsiönku Katedry według Pontyfikału. Chór śpiewa antyfonę: „Sacerdos et Pontifex“.
6. — Adoracja Najśw. Sakramentu.
7. — Przepisane modlitwy przed w. ołtarzem.
8. — Po modlitwie J. E. Ksiądz Biskup udaje się do tronu. Powitanie J. E. Księdza Biskupa przez przedstawicieli: dzieci, młodzieży, i wiernych.
9. — Przemówienie J. E. Księdza Biskupa Wacława Skomoruchy.
10. — Homagium Duchowieństwa. Chór śpiewa: „Ecce Sacerdos magnus“.
11. J. E. Ksiądz Biskup Ordynariusz celebryje Mszę Pontyfikalną i wygłasza kazanie.
12. Po Mszy świętej „Ciebie Boga wysławiamy“.
13. Odprowadzenie procesjonalne J. E. Księdza Biskupa do domu Biskupiego (drogą krótszą).
14. Komitet prosi wszystkich Wiernych o wzięcie udziału w uroczystościach Ingresu J. E. Księdza Biskupa Ordynariusza i o udekorowanie godłami religijnymi domów w Siedlcach, a zwłaszcza położonych na trasie pochodu: ul. Swierczewskiego, Kochanowskiego i 1 Maja.

Komitet Organizacyjny

38

DROGA DO DIECEZJI J. E. KSIĘDZA BISKUPA JANA MAZURA NOWEGO ORDYNARIUSZA PODLASKIEGO

Dzień jak każdy inny: jesienny, pochmurny i zimny. Ziemia przyprószona pierwszym śniegiem, lekko zmarznięta. Droga do Lublina minęła szybko, czas jazdy bowiem wypełniła głównie modlitwa brewiarzowa, której odkładać było niepodobna z uwagi na pracowity powrót. Delegaci Diecezji Podlaskiej: Ks. Infulat Stanisław Olechowski i Ks. Kanonik Edmund Barbasiewicz stanęli pod Trynitarą wieżą w Lublinie o godzinie 9,40. Nic na pozór nie zwiastowało szczególnej zmiany, która się pod tą prastarą wieżą dokonała. A jednak istotnie tak było. Dostojny Gospodarz biskupiego mieszkania miał dziś opuścić na zawsze swój biskupi Dom Lubelski, Dom Biskupów Sufraganów Lubelskich, by dziś właśnie na stałe zamieszkać w swej stolicy Podlaskiej w Siedlcach. J. E. Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur kończył swe urzędowanie w Lublinie. Czekala na swego Biskupa Diecezja Podlaska. Czas wyjazdu się zbliżał. Jutrzejczy Ingres do Katedry Siedleckiej nie tylko zamierzony, ale był definitywnie ustalony i we wszystkich szczegółach przygotowany. Nowy Pasterz miał wejść do swej Diecezji już dziś, w dniu 16 listopada 1968 roku w uroczystość Matki Boskiej Ostrobramskiej czyli jak mówi o tym Mszał Rzymski *Matris Divinae Misericordiae*.

W Lublinie zabawiliśmy krótko — wizyta u J. E. Księdza Biskupa Ordynariusza Lubelskiego i wizyta u Księdza Infulata P. Stopniaka, Wikariusza Generalnego Diecezji Lubelskiej nie trwały długo, gdyż przed

nami była długa droga z Lublina do Siedlec, a na niej otwarte kościoły, czekające parafie i wiele ludzkich serc wyglądających swego Biskupa.

J. E. Ksiądz Biskup Ordynariusz przyjął Nas bardzo godnie i bardzo serdecznie, jako przedstawicieli wiernego Bogu Podlasia, ale zarazem i bardzo po prostu. Każdy mógł dostrzec, że witał nas nie tylko Zwierzchnik ale Ojciec i Brat. Gotowość dania siebie drugim, otwarcie własnego serca, wyjście myślą ku tym którzy czekają — było jakimś akcentem tego spotkania, niewypowiedzianym a dostrzegalnym, nie zaznaczanym a jednak rzeczywistym. Miałem wrażenie, że jesteśmy w atmosferze jakiejś swojskości, przeżyć które nas łączą, węzłów bratnich, które istniały i które trwają — mimo tego, że przecież dopiero zawiązywały się naprawdę między Biskupem a Jego Diecezją.

I dziś, po wielu miesiącach, kiedy piszę te słowa — widzę, że w tym pierwszym spojrzeniu nie było pomyłki. Tak — gotować do czynu i czyn, do pomocy i pomoc, do podnoszenia innych, do budowania według myśli Ducha Świętego, jest zwykłym, codziennym, wyrazem biskupiego życia naszego Ordynariusza, nie znającego co trud, pragnącego być zawsze wśród tych, którym zdecydował się służyć.

Lublin pożegnał już wcześniej naszego Arcypasterza wspianą Akademią w Seminarium, mimo tego jednak wysokie schody pod trynitarską wieżą zapelniły się ludźmi duchownymi, zakonnymi i świeckimi, wśród których nasz Ksiądz Biskup Ordynariusz dotąd żył, pracował, modlił się i był. Życzenia szczęśliwej podróży, zapewnienia pamięci w modlitwach, podziękowania za pracę, prośby o przyjazd do Lublina — padały ze wszystkich stron wraz z kwiatami, uśmiechami i tak mile wyrażaną życzliwością. My jednak powoli, ale stale dążyliśmy ku wyjściu, gdyż czas było odjeżdżać.

Tak jak przed wyjściem ze swego lubelskiego mieszkania, modlił się wraz z nami nasz Arcypasterz w kaplicy domowej, tak i przed rozpoczęciem podróży do Diecezji poszliśmy wszyscy do Katedry, aby w Matczyne Dłonie Przenajświętszej Pani Częstochowskiej złożyć życie, pracę i los naszego Biskupa Podlaskiego. Nie jeden raz, Ona łaskami słynąca — widziała tu swego wiernego Syna. Owszem, bardzo często przyjmowała Jego prośby i bóle — dlatego dziś z czułością Matką błogosławiła na daleką drogę, którą rozpoczynał.

U stóp Matki Boskiej Częstochowskiej w Lubelskiej Katedrze kończył się bezpowrotnie jeden etap życia naszego Arcypasterza. Dlatego klęcząc przed Nią dziękował i wraz z Nią rozpoczynał nowy trud, który miał być równocześnie i Jej trudem w wiernej Kościołowi Diecezji Podlaskiej.

Sub Tuum praesidium... szeptały wargi biskupie w katedrze i w samochodzie i w drodze. I tak jest po dziś dzień, gdy rozpoczynamy jakąkolwiek podróż.

Nasampród zatrzymaliśmy się w Niemcach, to podlubelska wioska. Duży, mурowany kościół z czerwonej cegły. Bardzo gościnnie gospodarz tego kościoła ks. Wł. Jędruszczak najlepszymi życzeniami na dalszą drogę żegnał Księdza Biskupa Sufragana swej Diecezji, witając w Nim zarazem Ordynariusza Podlaskiego. Ksiądz Proboszcz z Niemców odprowadził też nas do Lubartowa, gdzie przed wspianą barokowym kościołem oczekiwali Księdza Biskupa Ordynariusza, dziekan lubartowski ks. kanonik Walenty Ligaj i miejscowi wierni. W kościele w Lubartowie pożegnał się ostatecznie Arcypasterz z Diecezją Lubelską, a na plebanii z zebranymi Księżmi, którzy przybyli tu z serdecznymi uczuciami kapłańskimi. Za nami pozostawały, puste już o tej porze jesienne wzgórza, wyżyny lubelskiej, a przed nami rozpościerała się porośnięta lasami po-

przeżywana rzeczkami szeroka i daleka równina Podlaska. Piękna ziemia lubelska, jak siostrzyca serdeczna, złączona przez pół wieku dołą i niedołą wspólnej historii z ziemią Podlaską, współuczestniczka jednej wiary i głębokiego umiłowania Boga, dziś zacieśniła węzły przyjaźni przez nową apostołską biskupią więź. Tam gdzie jest wiara nie ma granic, gdzie Bóg jest Ojcem nie ma podziału, tworzymy jedno, znajdujemy wszędzie braci, chcąc być braćmi innych.

Łukowiec, pierwsza wieś w drodze do Kocka na terenie Diecezji Podlaskiej zgromadziła się licznie pod krzyżem przydrożnym, oczekując na przyjazd Najdostojniejszego Arcypasterza. Radosne „Niech żyje nam Arcypasterz“ — zatrzymało nasz samochód. Pierwsze powitanie na ziemi Podlaskiej. W imieniu Diecezji serdecznie przemówił Ksiądz Infułat St. Olechowski, mając obok siebie drugiego delegata ks. Edmunda Barbasiewicza z Kapituły Katedralnej i Seminarium Duchownego, wyrażając głęboką radość z przybycia Arcypasterza i zapewniając o gorącym i najszczerzym oddaniu Duchowieństwa i wiernych. Następnie w imieniu Dekanatu Radzyńskiego powitał Ekscelencję Ksiądz Edward Skolimowski Dziekan z Radzyna w asyście Księdza mgra Józefa Guzewskiego z parafii Kock. Dzieci szkolne zebrane ze wsi Łukowiec wypowiedziały wiersz i wręczyły kwiaty. W imieniu rodziców przemówiła Genowefa Kussyk, a Tadeusz Tutkaj, podając chleb i sól, prosił o błogosławieństwo. Ksiądz Biskup Ordynariusz podziękował wszystkim za to serdeczne powitanie na skraju Diecezji Podlaskiej i udzieliwszy błogosławieństwa i rozdawszy obrazki, wśród okrzyków „Niech żyje“, odjechał do Kocka.

Kock przyjął Arcypasterza w pięknie udekorowanym kościele, mającym wielki napis na frontonie „Witaj nam Arcypasterzu“. Dekoracje były dziełem p. Katarzyny Wrona, katechetki, p. Krystyny Wielgosz oraz Księża. Przybycie do Kocka miało miejsce o godzinie 13, 45 min. Przy dźwięku dzwonów i śpiewie „Ecce Sacerdos Magnus“ chóru parafialnego pod batutą p. organisty Stanisława Ignatowicza, Proboszcz parafii kockiej przyjął Arcypasterza według przepisów liturgicznych na progu świątyni. Na tronie obok ołtarza Najdostojniejszy Włodarz Diecezji wysłuchał przemówień małej dziewczynki Marioli Nieborak, oraz przemówień młodzieży starszej, którą reprezentowali Bogdan Kozieł, Jadwiga Mitura i Leokadia Nakonieczna. Arcypasterz przyjął z radością zapewnienie, że mimo zła moralnego młodzież wytrwa w wierze, mimo pokus miłuje to co piękne i szlachetne. W imieniu dzieci starszych z miłymi słowami kwiaty wręczyły: Irena Mitura, Maria Przybysławska i Henryk Jarosz. Uczucia rodziców wyraził Franciszek Latek, który przemawiał i Stanisława Baranowska składająca kwiaty. Mówca wręczył Ojcu Diecezji chleb i sól zapewniając, że rodzice dołożą starań, aby Bóg mieszkał w rodzinach i w sercach dzieci. Ksiądz Kanonik Walenty Ligaj, Dziekan i Proboszcz lubartowski, w bardzo ciepłych słowach żegnał po raz ostatni Księdza Biskupa w imieniu Diecezji Lubelskiej, dziękując za pracę i trudny poniesione, za serce okazywane wiernym Diecezji, za dowód wielkiej życzliwości doświadczanej osobiście i życzył owocnej pracy na ziemi Podlaskiej. Ksiądz kanonik Władysław Pogonowski, proboszcz Kocka zwrócił się z serdecznym słowem do Arcypasterza w imieniu własnym, Księża współpracujących w Kocku oraz całej rodziny parafialnej kockiej, która pomimo złej pogody licznie przybyła by przyjąć swego Pasterza. Przedstawiając krótko dzieje parafii kockiej zapewnił, że Arcypasterz w swojej trudnej i odpowiedzialnej pracy znajdzie gorące serca w kapłanów i religijny lud podlaski, który będzie Go wspomagał we wszystkich poczynaniach. Ksiądz kanonik zakończył przemówienie składając

hołd i wyrazy przywiązania z prośbą o błogosławieństwo pasterskie. Dziękując wszystkim za powitanie i za wypowiedziane z serca słowa Arcypasterz Podlaski oświadczył, że nie będzie żałował ani wysiłku ani trudu dla dobra Kościoła i Ojczyzny — bo to właśnie dobro jest celem Jego przybycia do Diecezji. Odpocząwszy nieco pod gościnnym dachem plebanii kockiej w gronie Księży, wśród których oprócz Czcigodnego gospodarza parafii oraz wspomnianego ks. Dziekana z Lubartowa, widzieliśmy dwóch Ojców Kapucynów z Lubartowa, ks. Władysława Jędruszcza wicedziekana i proboszcza parafii Niemce, ks. Czuka proboszcza z Firleja, ks. kan. Marcelego Stokowskiego z Serokomli, ks. mgr Tadeusza Ryciaka z Parczewa, ks. Dereckiego z Ułana, ks. Władysława Proczka z Borków, ks. Tkacza z Wolj Ossowińskiej, ks. mgr Józefa Guzewskiego, ks. Witolda Ocha, ks. Stanisława Jakoniuka, Jego Ekscelencja odjechał w dalszą drogę.

Borki Radzyńskie powitały Księdza Biskupa Ordynariusza już o godzinie 15,00 w swym nowym zapewnionym wiernymi kościele. „Oto kapłan wielki“, zabrzmiało na wstępie zgodnym unisono, po czym zbliżyła się z powitaniem i kwiatami dziatwa szkolna i starsi, w imieniu których przemawiał Józef Pachela z Wrzosowa, radny parafii.

Radość własną z przybycia Arcypasterza oraz całej parafii Borki wyraził Ksiądz Proboszcz Władysław Proczek, który od roku pasterzując w Borkach, miał zaszczyt i możność witać swego Ordynariusza w drodze do Stolicy Diecezji. Ksiądz Proboszcz Proczek prosił też o szczególne błogosławieństwo dla swoich parafian, ich bowiem ofiarność sprawiła, że możemy się modlić w nowym kościele i ich też pragnieniem jest, aby był wewnątrz jak najpiękniej i jak najwspanialej urządzonej. Ksiądz Proboszcz podkreślił, że parafianie Borkowscy wraz ze swym Proboszczem modlitwami swymi wspierać będą Księdza Biskupa we wszystkich jego pracach. Najdostojniejszy Arcypasterz dziękując za gorące przyjęcie w Borkach, gorąco również zachęcał wszystkich do życia z wiary, do dawania świadectwa Chrystusowi w codziennym życiu i w każdej sytuacji. Modlitwa przed Najświętszym Sakramentem i krótka chwila na plebanii zakończyły pobyt Księdza Biskupa w Borkach.

Radzyń Podlaski — licznie zgromadzony przed bramą kościoła, na cmentarzu przykościelnym i w świątyni rzeźbiście oświetlonej, przywitał Arcypasterza uroczystym biciem dzwonów. Liturgiczne powitanie jak wszędzie, wierne dzieci, pełne zapału powitanie młodzieży, słowa przedstawicieli starszego społeczeństwa, oraz przemówienie Księdza Dziekana Edwarda Skolimowskiego wypełniło doniosły moment pierwszego wkroczenia Arcypasterza do zabytkowej, pięknej świątyni radzyńskiej. Zapal i prawdziwa radość na twarzach zebranych świadczyła, że przeżywają chwile nie tyle urzędowego powitania ile raczej bardzo ciepłą uroczystość rodzinną. Takie też miały brzmienie słowa z którymi zwrócił się do Arcypasterza Podlaskiego Gospodarz radzyńskiej Parafii. Najdostojniejszy Ksiądz Biskup Ordynariusz, dziękując podkreślił, że prawdziwą podstawą stałej radości i pokoju w sercu jest zaufanie Bogu, który daje największą siłę w trudnościach i chroni od upadku. Błogosławieństwo z serca udzielone Duchowieństwu parafialnemu, chórowi, dzieciom, młodzieży i starszym zakończyło pobyt w Radzynie, skąd po chwilowym spotkaniu się z zebranymi z całego dekanatu Kapłanami na plebanii, trzeba było spieszyć do dalszych parafii przy drodze do Siedlec.

Ulan — witał Najdostojniejszego Arcypasterza, gdy już zaczął zapadać mrok. Mimo, że zimny wiatr nie sprzyjał chwili, parafianie Ulańscy wraz ze swym proboszczem ks. kan. Edwardem Jabłońskim, bardzo licz-

nie zgromadzeni, serdecznie przyjmowali Księdza Biskupa Ordynariusza. Akcent głębokiej wiary odczuć można było w pieśni „Serdeczna Matko“ z którą szliśmy do wielkiego ołtarza, gdzie odbywało się uroczyste powitanie i gdzie dzieci wręczyły swemu Najdostojniejszemu Ojcu biało-czerwone goździki. Ksiądz kanonik Edward Jabłoński, w swoim przemówieniu scharakteryzował życie religijne parafii, wiernej Bogu i Kościołowi, gorliwej w spełnianiu obowiązków religijnych, chętnej w udzielaniu pomocy w ozdobie świątyni. W prostych lecz serdecznych słowach proboszcza ulańskiego wyczuć można było prawdziwe przekonanie i zadowolenie, że życie parafii ulańskiej toczy się spokojnie, że drogi Boże są tu wszystkim znane. Dlatego też Najdostojniejszy Arcypasterz dziękując zachęcał do dalszego trwania w wierności Bogu, który jest prawdziwym szczęściem człowieka i źródłem pokoju. Na plebanii zabawiliśmy tylko moment, gdyż nas czekały jeszcze trzy parafie, a była już prawie godz. 17.

W Łukowie, w parafii Podwyższenia Sw. Krzyża wierni wraz ze swym Duchowieństwem parafialnym, mimo siepiącego deszczu oczekiwali w napięciu przyjazdu swego Arcypasterza. Toteż gdy na marznącej jezdni zatrzymało się auto, powitały Księdza Biskupa gromkie okrzyki „Niech żyje Arcypasterz“, krzyku nie przygłuszały nawet piękne dźwięki łukowskich dzwonów. Widzieliśmy radość na wszystkich twarzach. Widzieliśmy pięknie udekorowaną świątynię jarzącą się światłami. Widzieliśmy uśmiechnięte twarze dzieci, młodzieży i starszych, którzy witali Najdostojniejszego Pasterza z całą szczerością i serdecznością, wręczając wiązanki kwiatów. I dostrzegliśmy prawdziwą radość w spojrzeniu Arcypasterza, przyjmującego te szczerze wyrazy uczuć i pełne przekonania zapewnienia wierności Bogu, z którymi zbliżyli się do Księdza Biskupa rodzice. Ksiądz szambelan M. Olszak, witając, wspomniął, że parafia Podwyższenia Sw. Krzyża miała już raz zaszczyt gościć Księdza Biskupa w roku 1966, na uroczystości poświęcenia nowych organów, kiedy to parafianie po raz pierwszy usłyszeli z ust Jego Ekscelencji Słowo Boże. Nawiązał też i do historii łączącej ściśle diecezję Lubelską i Podlaską przez długie i ciężkie półwiecze i życzył, aby Najdostojniejszy Pasterz Diecezji czuł się na Podlasiu jak wśród swoich, jak ojciec między dziećmi. Zapewnił, że ciężkiej pracy biskupiej będzie towarzyszyć nasza modlitwa, miłość, oddanie i posłuszeństwo.

Zabierając głos J. E. Najdostojniejszy Arcypasterz z wielką pokorą powiedział, że przychodzi do Diecezji jako prawowity biskup, następca Apostołów, nie od siebie, ale posłany przez Namiestnika Chrystusowego. Mając na sobie ciężar wielkiej odpowiedzialności biskupiego trudu i czując słabość swych ludzkich sił prosi o modlitwę, pomoc i współpracę. Jego ufność spoczywa w Matce Najświętszej, którą kocha od dziecka i której poświęcił się już jako 17-letni chłopiec w czasie pielgrzymki rowerowej do Częstochowy. Udzieliwszy błogosławieństwa ludowi, po krótkiej chwili na plebanii, Jego Ekscelencja odjechał do drugiej parafii łukowskiej.

Parafia Przemienienia Pańskiego w Łukowie witała Księdza Biskupa Ordynariusza o godz. 17 min. 20. Z pewnym trudem z powodu wielkiego ścisku, szliśmy do ołtarza, gdzie przy tronie biskupim rozpoczęło się uroczyste powitanie. Slicznie mówiła mała dziewczynka Elżbieta Bączkowska — jej czysty głos, wyraźna dykcja i słowa, zwłaszcza zwrot: „Czy nie słyszysz jak serca biją? Patrz, jak radosne płyną spojrzenia, a ile modlitw ku niebu wzlata? Ile dusz wznosi swe dziękczynienia?“, pozwoliły nam przeżyć chwilę naprawdę wzruszającą. Widać było, gdy Arcypasterz dziękował dziecku za to ufne i szczerze powitanie, jak wiele osób

ocierało łyż. W imieniu Rady Parafialnej chlebem i solą witał Arcypasterza Stanisław Nawara. Jego słowa „Przychodzisz jako widzialny Chrystus, by prowadzić do zbawienia nas, którzy dziedziczymy wspaniałą spuściznę Męczenników Podlaskich. Będziesz nam pomagał, byśmy nie sprzeniewierzyli się tej tradycji i zawsze byli wierni Krzyżowi, Ewangelii, Kościołowi i Jego Pasterzom“ — zabrzmiały wyjątkowo godnie.

Ks. kan. Florian Banasiuk, Proboszcz miejscowy, przypomniał swe pierwsze powitanie Ekscelencji, przed dwoma laty na uroczystościach Milenijnych, życząc zdrowia i sił potrzebnych do pracy. W imieniu Kapłanów parafialnych i Duchowieństwa dekanalnego złożył również homagium nowemu Arcypasterzowi słowami pontyfikału: „oboedientiam et reverentiam promitto“.

Dziękując za przyjęcie, J. E. Najdostojniejszy Arcypasterz powiedział, że chętnie będzie spotykał się z dziećmi w punktach katechetycznych, a ze starszymi z okazji różnych zajęć biskupich, gdyż posłany jest do wiernych jako Pasterz Diecezji, aby jej służyć i do zbawienia dopomagać. Na plebanii odbyło się krótkie spotkanie z Księżmi miejscowymi i dekanalnymi, po którym rozpoczęliśmy ostatni etap naszej podróży.

Wiśniew — jak zresztą cała śliska droga z Łukowa, tonął w ciemnościach. Jednak ani późna pora, a była już godz. 18, ani wichura, ani zamierzająca szosa, nie przeszkodziły wiernemu ludowi z Wiśniewa przybyć na powitanie swego Biskupa Diecezjalnego. Nowy Kościół w Wiśniewie był wypełniony po brzegi. Miły nastrój stworzyły deklamacje dzieci, które wręczając kwiaty witały serdecznie swego Ojca. W imieniu całej parafii wystąpił Stefan Jurzyk oświadczając, że „jak nasi przodkowie od tysiąca lat przyjmowali Biskupów, tak i my jak najgodniej i najuroczyściej pragniemy Cię przyjąć. Racz spojrzeć dobrotliwym okiem w rozjaśnione oczy tej rzeszy wiernych i dzieci a wyczytasz w nich miłość i przywiązanie do Boga i Kościoła. Będziemy zanosić modły do Boga, aby w życiu naszym coraz doskonalej wypełniało się hasło modlitwy Chrystusowej „Przyjdź Królestwo Twoje“. Następnie ksiądz proboszcz Stanisław Olszewski powitał Najdostojniejszego Arcypasterza, przedstawiając równocześnie historię parafii i wielki wysiłek jej w budowaniu i wykańczaniu nowego kościoła. J. E. Ksiądz Biskup wzruszony podziękował za serdeczność przyjęcia, przybycie do kościoła mimo złej pogody i ślizgawicy, za troskę o kościół, obiecując w krótkim czasie przybyć znowu, aby poświęcić nowe tabernakulum. Błogosławieństwo i chwila na plebanii zakończyły pobyt w Wiśniewie, w którym, dziwna rzecz, przywitała nowego Ordynariusza Diecezji Matka Boska Ostrobramska — niesiona w procesji. — Jej przecież świętem jest dzień 16 listopada, w którym odbywaliśmy naszą podróż.

Siedlce były już tuż przed nami — przyjacielskie serca Kapłanów i domowników czekały nas w Biskupim Domu — otwartym szeroko na przyjęcie Najdostojniejszego Gospodarza. — Wszedł w próg, pochwaliwszy Boga, wspominając serdecznie tego, który tu do niedawna żył, pracował i cierpiał śp. Ks. Biskupa Ignacego. U stóp Bolesnej Matki w domowej kaplicy złożył ufnie swój urząd Apostolski, swe brzemie pasterskie, swą najlepszą wolę służenia Bogu i człowiekowi. „Uwielbia dusza moja Pana“ samo cisnęło się na usta w podzięce, gdyż zbliżał się nowy dzień, który jako ogniwo skubał przyszłość biskupiej pracy nowego Pasterza Diecezji z przeszłością położonych już wysiłków Pasterzy Podlaskich oddanych Bogu i Jego ludowi.

Ks. Edmund Barbasiewicz

UROCZYSTY INGRES J. E. KS. BISKUPA DRA JANA MAZURA
DO KATEDRY SIEDLECKIEJ, DNIA 17 LISTOPADA 1968 R.

Dzień 17 listopada 1968 r. pozostanie na zawsze dniem historycznym w życiu Diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej. W dniu tym bowiem odbył swój pierwszy, uroczysty ingres, nowy jej Arcypasterz J. E. Ks. Biskup Dr Jan Mazur. To już szósty Ordynariusz Diecezji Siedleckiej wkracza do katedry — Matki Kościołów, Diecezja Siedlecka czyli Podlaska utworzona 1818 r., przechodząc różne koleje losu, miała dzielnych i oddanych Kościołowi Arcypasterzy: Biskupa Feliksa Łukasza z Lewina Lewińskiego, Biskupa Jana Marcelego z Gutkowa Gutkowskiego, Biskupa Beniamina Piotra Pawła Szymańskiego, Biskupa Henryka Ignacego Przeździeckiego, Biskupa Ignacego Świrskiego. Ks. Biskup Jan Mazur rozpoczyna nowy okres istnienia Diecezji. Rok bowiem bieżący 1968 jest rokiem jubileuszowym, 150-tym od jej utworzenia.

Już wczesnym rankiem, w dniu 17 listopada, mimo pochmurnej i niepewnej pogody, zaczęły gromadzić się przed Katedrą i Domem Biskupim tłumy ludzi. Byli to mieszkańcy Siedlec i delegacje poszczególnych parafii, przybyłe z całej Diecezji. Punktualnie o godz. 10,35 Najdostojniejszy Arcypasterz ukazał się w drzwiach swojej rezydencji, witając zebranych słowami chrześcijańskiego pozdrowienia. W odpowiedzi na to powitanie, dzieci wręczyły Mu kwiaty, a zebrane tłumy zaczęły wiwatować na cześć nowego Pasterza.

Uroczysty pochód ruszył sprzed Domu Biskupiego, kierując się do Katedry ulicami: Świerczewskiego, Kochanowskiego i 1-go Maja. Arcypasterz szedł poprzedzany przedstawicielami laikatu wszystkich parafii Diecezji, długim szeregiem siostr zakonnych, orszakiem alumnów Seminarium, rzęsą kapłanów diecezjalnych, manifestujących swoje przywiązanie do nowego Biskupa Ordynariusza, przedstawicielami Zakonów pracujących na terenie Podlasia: Paulinów ze swoim O. Generałem, Kapucynów z O. Prowincjałem, Oblatów, Marianów, Karmelitów, Salezjanów, wielką liczbą kapłanów Diecezji Lubelskiej: profesorów Seminarium Lubelskiego z Ks. Rektorem, pracowników Kurii Lubelskiej, przedstawiciele diekhanów, proboszczów, wikariuszy, którzy odprowadzali swego Wychowanka, Kolegę, Przełożonego czy Profesora. Szli przedstawiciele Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego z J. M. Ks. Rektorem na czele. W Uczelni tej Ks. Biskup Ordynariusz ukończył studia teologiczne. Szedł Senat Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, poprzedzali Arcypasterza członkowie Kapituły Katedralnej w Siedlcach i Kolegiackiej w Janowie Podlaskim. A tuż przed Nim szli dwaj Księża Biskupi: Ks. Biskup Wacław Skomorucha, dotychczasowy Wikariusz Kapitulny i, sede vacante, Rządca Diecezji oraz Ksiądz Biskup Władysław Jędruszak, Administrator Apostolski z Drohiczyzna nad Bugiem. Na końcu tej wspaniałej i malowniczej procesji, ubrany w szaty liturgiczne, kroczył pod baldachimem Ks. Biskup Jan Mazur, Arcypasterz Diecezji, śląc licznym rzeszom wiernych zebranych na trasie, swe pasterskie błogosławieństwo.

U wejścia do Katedry odświętnie ubranej pochód zatrzymuje się. Przedstawiciel Kapituły Katedralnej, ks. Infułat Stanisław Olechowski podaje Ks. Biskupowi wodę święconą, którą Arcypasterz kropi Lud Boży, podaje Mu pacyfikał do ucałowania, wyraz pokoju dla wszystkich, którzy będą witać i spotykać się ze swoim Biskupem, okadza Go i wręcza

Mu klucze Katedry, symbol przyjętej władzy nie tylko nad Katedrą, ale nad całą Diecezją. Chór katedralny pod batutą ks. Magistra Alfreda Hoffmana, wita w tym czasie Arcypasterza uroczystym śpiewem:

„Sacerdos et Pontifex, et virtutum opifex
pastor bone in populo, sic placuisti Domino“.

Arcypasterz udaje się na adorację swego Pana, obecnego w Najświętszym Sakramencie. Jego jest Biskupem i w Jego imieniu będzie rządził Kościołem Podlaskim.

Po krótkiej adoracji Ksiądz Biskup kieruje swe kroki do ołtarza głównego. Tutaj odmawia pontyfikałem przepisane modlitwy, aby Bóg w swej miłości ojcowskiej, udzielił wszystkim zebranych tej łaski, dzięki której, odczuliby oni obecność Bożą w Osobie nowego Arcypasterza; aby Niepokalana Dziewica, Bogarodzica Maryja, której Katedra Siedlecka imieniem jest nazwana, uprosiła nam u Syna swego łaskę niewinności.

Następuje teraz uroczyste powitanie Księdza Biskupa Ordynariusza przez społeczeństwo Diecezji Siedleckiej. Rozpoczyna się ono powitaniem przez tych najmłodszych, przedszkolaków. Słychać rzewne, niewinne i czyste głosy dziecięce: „...Nasz Arcypasterzu, my przedszkolaki witamy Cię szczerze“. Potem witają dzieci klas młodszych i starszych. Wyrażają szczerze swe uczucia i przywiązanie składając Arcypasterzowi życzenia.

„...Niech Ci szumią wody rzek Podlasia,
W pokłonie lasy niechaj chyłą czoła,
Niech w Swej dłoni Twoje rządy trzyma,
Panienka święta z Leśnej, Kodnia,
Budziszyna, z zakątka każdego czuwa,
strzeże jako Syna Swego...“

W imieniu młodzieży Diecezji Siedleckiej powitali Arcypasterza przedstawiciele. Nawigując do 150-letniej historii Diecezji wyrazili oni swą dumę, radość i wierność.

„...Dzisiaj przyszłość woła przeszłości,
150-letnia historia naszej diecezji stanęła w miejscu przed Twoim tronem w oczekiwaniu, że Ty, nasz Arcypasterzu, utrwalił w niej swoje ślady... My młodzi pragniemy Cię zapewnić, że jesteśmy z Tobą, że zawsze możesz liczyć na naszą szczerą i serdeczną pomoc...“

Teraz przedstawiciele rodziców katolickich zbliżają się do tronu, by wyrazić swe uczucia radości i złożyć zapewnienie że „...szczególną troską otoczą młode pokolenie, któremu przekazała, całe nienaruszone dziedzictwo wiary...“

Następnie zabrała głos przedstawicielka sióstr zakonnych, która między innymi powiedziała: „...my, siostry zakonne, w pokornym oddaniu składamy Ci, Najdroższy Ojcze, wyrazy najgłębszej czci i hołdu wraz z gorącą modlitwą...“.

W imieniu duchowieństwa wita Arcypasterza dotychczasowy Wikariusz Kapituły, Ksiądz Biskup Waclaw Skomorucha. W krótkich lecz dobitnych słowach przedstawia nowemu Arcypasterzowi historię męczeńskiej Diecezji Siedleckiej. Zapewnia o wierności i oddaniu:

„...Oto idzie za Tobą — mówił — Pasterzem i Wodzem, lud wierny i kilkuset kapłanów, których cechuje zdecydowanie i ofiarna cierpliwość, znamiona chrześcijańskiego męstwa. Są oni już wdrożeni do soborowego dialogu z każdym człowiekiem, napotkanym na drodze kapłańskiego posłannictwa. Krew Męczenników, prześladowania nie-

wynnych pokoleń okazały się posiewem ducha soborowego i dzisiejszego ekumenizmu. Nie pomsta, lecz miłość zmienia prześladowców i nieprzyjaciół w sojuszników pokoju według prawdy, sprawiedliwości i wolności. Podlasie rozumie zasadniczą różnicę między ponizającym kompromisem a twórczym i dynamizującym przez miłość dialogiem...“

Po powitaniach Ksiądz infułat Stanisław Olechowski odczytał pismo J. Em. Księdza Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Prymasa Polski, powiadamiające, że Jego Świątobliwość, Ojciec Św. Paweł VI, przeniósł J. E. Księdza Biskupa Dr Jana Mazura na Stolicę Biskupią rezydencjalną w Siedlcach.

Z kolei J. E. Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur złożył wyznanie wiary, przewidziane prawem kanonicznym, przy objęciu Stolicy Biskupiej. Ksiądz Biskup wyznał wiarę w Boga Stworzyciela, w Syna Odkupiciela, w Ducha Świętego Uświęciciela, wiarę, „którą wspólnie będziemy wyznawać... w Przenajświętszą Trójcę, Jedyne go Żywego i Prawdziwego Boga“..., jak napisał w swym pierwszym liście pasterskim.

Następuje teraz Homagium Duchowieństwa Diecezji Siedleckiej. Każdy z Kapłanów podchodzi do tronu i składa osobisty hołd Swemu Biskupowi, odnawiając w ten sposób swoje posłuszeństwo i szacunek. W tym uwiadcznia się acies bene ordinata diecezji, kiedy to kapłani młodszy, starsi i ci sędziwi, podchodzą do Tego, który jest, jak mówi św. Ignacy Antiocheński, Imago Patris, widzialnym obrazem, niewidzialnego Boga. A Biskup bierze każdego kapłana w objęcia i całuje jak swojego syna. Chór w tym czasie śpiewa potężne „Ecce sacerdos magnus“, dodając powagi i namaszczenia ceremonii składania homagium.

* * *

Następuje druga część uroczystości, Msza św. Pontyfikalna, którą Arcypasterz po raz pierwszy celebrował w Katedrze Siedleckiej. Liturgia tej Mszy św. ukazuje nam Chrystusa poprzez rozwijające się Królestwo Boże na ziemi. Ziarna gorczycznego rozrasta się Ono w potężny krzew, aby objąć cały naród i przepromienić świat miłością i pokojem.

Ingres Księdza Biskupa Jana Mazura wypadł w 50-lecie konsekracji Księdza Biskupa Henryka Przeździeckiego, pierwszego biskupa wskrzeszonej w 1918 r. Diecezji Podlaskiej..

Drugim ordynariuszem był, zmarły w tym roku, Ksiądz Biskup Ignacy Swirski, a dzisiaj witamy na naszej ziemi podlaskiej trzeciego, po pierwszej wojnie światowej, Ks. Biskupa Jana Mazura. Sprawdza się przysłowie, w którym zawarta jest mądrość ewangeliczna: „ludzie przechodzą, padają trony, a Kościół trwa“.

Po Ewangelii św. Arcypasterz skierował do obecnych swoje pierwsze Słowo Pasterskie. Pozdrowił On w nim na początku Kościół Podlaski, żywą Częstkę Mistycznego Ciała Jezusa Chrystusa. Wyrzcił życzenie, aby nadal był On „...tak piękny, bez skazy i wierny Bogu swojemu... dzisiaj, powiedział Dostojny Mówca, wszyscy mamy walczyć o piękne, szlachetne, chrześcijańskie obyczaje, my, jak mówi Sobór, mamy dawać wszystkim świadectwo naszej nadziei na zmartwychwstanie...“

W zakończeniu podziękował Księdzu Biskupowi Wacławowi Skomorusze za kierowanie Diecezją po śmierci Biskupa Ignacego Swirskiego, kapłanom podziękował nie tylko za obecność, ale „...za tak wierne trwanie w Chrystusie, za tę jedność z Zastępcą Chrystusa na ziemi...“, podziękował siostrom zakonnym za modlitwy i ofiary, rodzicom, młodzieży i dzieciom za obecność na tej uroczystości ingresowej.

Po skończonym kazaniu Arcypasterz powrócił do ołtarza, aby kontynuować Mszę św. Teraz wierni wyznali swoją wiarę śpiewając głośno „Wierzę w Jednego Boga...“ wyznanie to było jakby spontaniczną odpowiedzią na prośbę Biskupa zawartą w kazaniu, żeby wiarę swoją wyznawać zawsze i wszędzie.

Następuje modlitwa wiernych w której zebrany w katedrze Lud Boży modli się za Kościół św., za rozbitą i skłóconą ludzkość, za naszego Arcypasterza Jana, za Diecezję Podlaską i za uczestników tej uroczystości.

Na twarzach obecnych widać skupienie. Już zostali oni jakby nasyceeni wspaniałością strony zewnętrznej tej uroczystości. Rozpoczyna się adoracja Boga, który zstąpił na ołtarz w czasie Podniesienia. Zginają się kolana przed Królem Miłości, Księciem Pokoju. Eucharystia węzłem miłości, vinculum caritatis.

Na zakończenie Mszy św. Ksiądz Biskup Ordynariusz udzielił błogosławieństwa pasterskiego, po którym odśpiewano dziękczynne „Te Deum laudamus“. Dziękowano Bogu za to, że „Chrystus Wodzem, Chrystus Królem, Chrystus Władcą nam“. Dziękowaliśmy Bogu, za Biskupa, który pełen zapału i Ducha Bożego rozpoczyna swą pracę na Podlasiu.

Przy śpiewie „Błękitne rozwińmy sztandary“, odprowadzono Arcypasterza procesjonalnie do rezydencji biskupiej.

* * *

Odpowiednikiem duchowej Uczty Ołtarza, celebrowanej w Katedrze, był wspólny obiad z Arcypasterzem, w Seminarium Duchownym. Symbolizował on nadal jedność z Biskupem, której On jest w diecezji uosobieniem. Przy stołach zasiadli razem z Biskupem goście z Lublina i innych miast Polski jak również i duchowieństwo diecezjalne. Trafnie można tu zacytować Psalm 127: „Fili tui sicut novellae olivarum in circuitu mensae tuae“.

W czasie przyjęcia zebrani goście wyrażali swoje gratulacje i życzenia wznosząc toasty na cześć Arcypasterza.

Pierwszym mówcą był Ksiądz Biskup Władysław Jędruszek, Administrator Apostolski z Drohiczyzna nad Bugiem.

Przedstawiwszy obraz Diecezji Podlaskiej, Diecezji wiernej Bogu, męczenniczej i maryjnej życzył Księdzu Biskupowi owocnej pracy. „...Życzę Ci, powiedział, ażeby z różnych doświadczeń wyrosło jak najobfitsze ziarno Bożej chwały. Żeby w ten sposób ta całość była zapisana złotymi zgłoskami do Twego duszpasterzowania, ażebyś tak jak dziś rozpoczynasz ten dzień, tak kiedyś, gdy będziesz odbywał ostatni ingres do Ojca, żebyś przyniósł dużo zasług Swoich, Twoich kapłanów i wiernego Ludu Bożego“.

Następnym mówcą był O. Jerzy Tomziński, Generał Zakonu OO. Paulinów. Nawiązał on do hasła biskupiego Arcypasterza Diecezji Siedleckiej „Magnificat“. Życzył on, aby Magnificat było treścią jego apostołowania i pasterzowania podobnie jak u Matki Najświętszej, która wyśpiewała ten hymn nie tylko u św. Elżbiety, ale jak mówią teologowie również i pod Krzyżem.

Z kolei zabrał głos J. M. ks. profesor dr Wincenty Granat, Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Przypomniał on zebranym, że Ksiądz Biskup Jan Mazur studiował teologię dogmatyczną na KUL i pod jego kierownictwem napisał pracę doktorską „O udziale człowieka i istot rozumnych w rządach Opatrzności Bożej“.

„Ks. Biskup będzie brał udział, mówił Ks. Rektor, w rządach Opatrzności Bożej w szczególniejszy sposób, ale moje życzenia w duchu napisanej pracy przez Księdza Biskupa, będą w ten sposób brzmiały: Drogi Księżo Biskupie, Doktorze teologii dogmatycznej i Autorze tej pięknej pracy. Życzę Tobie, aby przy Twoich myślach było jak najwięcej myślących księży w Diecezji, aby te myśli mogli księża wygłaszać przy Tobie, nawet wtedy, gdy będą one sprzeczne z Twymi myślami, wygłaszać zawsze z miłością, aby jak najwięcej myślących było przy Twojej myśli pasterskiej. A następnie w duchu tak samo Twojej pracy, życzę Tobie, ażeby księża stawali się jak najbardziej aktywni. Bóg jest actus purissimus, najwyższą aktywnością, i, kto bierze udział w Opatrzności Bożej, w jego życiu, ten musi być aktywny... Życzę, aby w słońcu Twojej aktywności wyrastali kapłani aktywni, wyrastali laicy aktywni, to wtedy będziesz Wielkim Biskupem. A im bardziej pozwoliś na to, że przy Tobie będą wyrastali myślący i aktywni kapłani bardziej będziesz wielki, tym bardziej będziesz bliżej Pana Boga. Tego właśnie Tobie życzę, aby jak najwięcej ludzi brało tu, w Diecezji Podlaskiej, udział w rządach Opatrzności Bożej razem z Tobą i na czele z Tobą“.

W imieniu Akademii Teologii Katolickiej przemawiał ks. dziekan profesor dr Alfons Myrcha, kapłan Diecezji Podlaskiej. Między innymi tak powiedział: „...Gdyśmy stracili swą niepodległość diecezjalną, dołączeni byliśmy do Diecezji Lubelskiej. I od nas poszedł wtedy do Lublina najlepszy element i ładnie tam się zapisał. Ten dług Lublin nam spłaca właśnie dzisiaj. Wydaliśmy bowiem Biskupa Jaczewskiego, świetnego rządce, wielkiego duszpasterza, którym szczyć się i szczyć nadal Diecezja Podlaska i Lubelska. Na biskupstwo do Lublina poszedł on właśnie z Podlasia, ze Stoczka Łukowskiego, gdzie był proboszczem.

A po śmierci Biskupa Jaczewskiego, gdy przez jakiś czas nie było biskupa w Lublinie, rządy Diecezją Lubelską sprawowali dwaj Kwiekowie też Podlasiacy i zaliczyli się do wybitnych mężów w Waszej Diecezji Lubelskiej. Nie zapomnę też o Księdzu Infulacie Stopniaku, obecnym Wikariuszu Generalnym, który też jest Podlasiakiem. A i śp. Biskup Wilczyński, który tyle serca i energii włożył już nie tylko w Diecezję Lubelską, ale również i w Olsztyńską, z Podlasia się wywodził.

My dziś traktujemy przybycie Waszej Ekscelencji do nas, jako spłacenie przez Lublin długu dla Podlasia, a przy tej okazji składam moje pragnienie i życzenie, aby Ekscelencja we wszystkim dorównała naszym Podlasiakom, w sumie razem wziętym, i, żeby tyle tu dla Podlasia mógł uczynić, co oni zrobili dla Diecezji Lubelskiej.“

Przemówienie O. Piotra, Prowincjała Zakonu Ojców Kapucynów, wyrażało myśli swego przedmówcy, „...pragnę Ci życzyć, abyś szedł śladem Kapucynów pochodzących z Podlasia, abyś do swego czynu duszpasterskiego dołożył to, co Ojciec Honorat Koźmiński, Kapucyn z Białej Podlaskiej, abyś naśladował swego brata w świętym Ojcu naszym Franciszku, Ojca Beniamina Szymańskiego, Biskupa Podlaskiego, który był Sługą Bożym i Sługą wszystkich braci kapłanów...“

Ksiądz Rektor Lubelskiego Seminarium Duchownego, Dr Paweł Pałka, mówił również o spłaceniu długu wdzięczności Diecezji Podlaskiej, za wielkich Podlasiaków, którzy pracowali w Diecezji Lubelskiej. Zegając Księdza Biskupa Jana Mazura życzył „...aby Wasza Ekscelencja, tutaj wśród duchowieństwa Diecezji Podlaskiej, znalazł tyle zrozumienia, tyle zaufania, jakim cieszył się wśród nas, w Diecezji Lubelskiej, czy to jako Biskup Suffragan, czy to jako Kierownik Wydziału Duszpasterskiego, czy jako Profesor Seminarium Duchownego...“

W imieniu Kapituły Katedralnej Siedleckiej przemawiał jej Dziekan, Ksiądz Biskup Wacław Skomorucha. Nakreśliwszy w ogólności plan pracy w Diecezji Podlaskiej, zapewnił Arcypasterza „... że możesz liczyć na naszą pomoc i naszą współpracę, na nasze całkowite oddanie. Zapewniamy Cię, że będziemy w tym wszystkim kierować się tylko dobrem naszej Diecezji, dobrem zatem całego Kościoła, większą chwałą Bożą. Jesteśmy zawsze do Twojej dyspozycji, właśnie chcemy tutaj tę gotowość Tobie świadczyć...“

W imieniu Kapituły Kolegiackiej Janowskiej przemawiał Ksiądz Infułat Dr Andrzej Szklarski. Przedstawił on dzieje Janowa Podlaskiego i historię, z nim złączonej, kapituły janowskiej, która zawsze wiernie stała przy swoim biskupie i była prawdziwą jego pomocą w chwilach ciężkich dla Kościoła. Zapewnił również, że i obecna Kapituła Kolegiacka Janowska będzie wierna i oddana w pracy swemu Arcypasterzowi.

Następnie zabrał głos Ks. prałat Kazimierz Miszczak, Rektor Seminarium Duchownego w Siedlcach: „Seminaria Duchowne, powiedział ksiądz Rektor są najstarszą instytucją w Kościele. Wprawdzie w tej formie, w jakiej one obecnie istnieją, wywodzą się od Soboru Trydenckiego..., to jednak one już wcześniej istniały..., bo pierwsze Seminarium założył sam Chrystus, „Biskup dusz“, powołując do kapłaństwa Apostołów. To dowodzi, jak wielką rolę mają one do spełnienia. Przygotowuje kadry do pracy duszpasterskiej na wszystkich stanowiskach kościelnych. Seminarium, jak Arcypasterz powiedział, jest „żrenicą w oku Biskupa“. Cieszymy się, że możemy tę doniosłą pracę pełnić w Seminarium. Każde Seminarium jest organicznie związane z osobą biskupa...“

Nasza praca w Seminarium byłaby bezpłodna, gdyby nie była ukoronowana święceniami... Rola Biskupa w Seminarium nie ogranicza się tylko do udzielenia święceń. Razem z profesorami i wychowawcami uczestniczy Biskup w formacji duchowej alumnów, przyszłych kapłanów. Biskup jest formą „gregis ex animo“, a więc ma wielki wpływ na wychowanie i ukształtowanie młodzieży seminaryjnej... Pragniemy, zakończył ks. Rektor, tworzyć z Biskupem jedną rodzinę, bo Święta Rodzina, którą Arcypasterz wybrał sobie za godło, jest symbolem i wyraża Jego pragnienie abyśmy z Biskupem naszym tworzyli jedną rodzinę Chrystusową... Życzymy Arcypasterzowi, aby tę wzniosłą misję realizował na naszej ziemi podlaskiej...“

W imieniu księży dziekanów przemawiał ksiądz prałat dr Henryk Brzostowski, dziekan siedlecki. „...Zdajemy sobie sprawę, mówił między innymi, że ten urząd jest odpowiedzialny i mamy poczucie wielkiej odpowiedzialności, bo dziekan tyle może zdziałać w terenie, o ile sam jest pod tym względem wzorem. Staramy się... ten urząd spełniać jak najlepiej, jak natomiast go spełniamy, to już Ekscelencja będzie mógł w niedalekiej przyszłości sam zobaczyć i osądzić... Daj Boże, aby spełniły się nasze najserdeczniejsze życzenia i pragnienia..., żeby praca pasterska Ekscelencji wydała jak najlepsze owoce i wyniki dla naszej Diecezji.“

Największa liczba kapłanów to proboszczowie i administratorzy parafii. W ich imieniu przemawiał ksiądz Julian Borkowski, proboszcz w Zbuczynie. „...Powieм szczerze..., że z ufnością patrzemy dziś na Ciebie Arcypasterzu. Prosimy Cię, bądź dla nas ojcem, ale ojcem miłosiernym, ojcem dobrze sądzącym, który wie, że kapłani na parafii nie idą zbyt łatwą drogą do Boga. Nieraz jednak naprawdę jest nam trudno czy to samemu, czy też we dwóch, czy we trzech na parafii. Będziemy szli po Twoją radę. Ty nas umacniaj i nami kieruj...“

Współpracownikami proboszczów są wikariusze. Dlatego ksiądz magister Jan Kazimierzczuk, wikariusz parafii katedralnej, w imieniu wikariuszy zgłosił „...gotowość najmłodszej kadry kapłańskiej do służby diecezjalnemu Ludowi Bożemu, pod ojcowskim kierownictwem Najdostojniejszego Arcypasterza, za pośrednictwem naszych księży proboszczów. Wikariusze, to element niespokojny, powiedział, ale ich dynamizm nie jest destrukcyjnym buntem... Życzymy Waszej Ekscelencji, zakończył, jak najgłębszego wrośnięcia w świętą ziemię Podlasia przez długie lata pracy wśród nas.“

W imieniu zakonników pracujących na Podlasiu przemówił O. Gerard Krąp, przeor z Leśnej Podlaskiej. „...Mam zaszczyt mówić w imieniu tej rzeszy braci zakonnej, która jest dość liczna i dość różnorodna, bo jedni z brodami, inni bez bród, jedni w czarnych a inni w białych habitach... My bracia zakonni postaramy się nie zawieść zaufania naszego Arcypasterza...“

Przemówienie księdza Infulata Jana Grabowskiego dotyczyło osoby Księdza Biskupa Wacława Skomoruchy. W imieniu całego duchowieństwa podlaskiego podziękował on Księdzu Biskupowi, Wikariuszowi Kapitulnemu, za trud i pracę jaką włożył w kierowanie diecezją po śmierci Biskupa Ignacego Swirskiego. „...Wiedziony pragnieniem duchowieństwa naszej Diecezji, mówił ks. Infulat, duchowieństwa otaczającego wielką miłością i czcią Ekscelencję, Najdostojniejszego Biskupa Pomocniczego mam zaszczyt w imieniu całego duchowieństwa Diecezji Podlaskiej złożyć podziękowanie należne Ekscelencji, Biskupowi Pomocniczemu Najdostojniejszego Arcypasterza za to, że sede vacante naszej Diecezji, przez osiem miesięcy jako Wikariusz Kapitulny, darzył wielkim sercem całe duchowieństwo, dbał o jego należyty rozwój i dbał o jego pracę na niwie Chrystusowej, aby była jak najowocniejsza.“

Na zakończenie uroczystości zabrał głos Ksiądz Biskup Jan Mazur, Arcypasterz Diecezji. W pierwszej części przemówienia wyraził radość z postawy duchowieństwa jaką mu okazało w dniu jego ingresu. Arcypasterz powiedział między innymi: „Uroczystość dzisiejsza, jest nie tylko dla Diecezji jakimś punktem zwrotnym, ale jest również momentem zmianowym dla Biskupa, który do niej przychodzi... Zdaję sobie dobrze sprawę z tego, że to co dzisiaj się dzieje, stało się 26 września, kiedy Ojciec Św. podpisał bullę nominacyjną na Podlaską Stolicę Biskupią. Jest to z jednej strony bardzo zaszczytne dla mnie wyróżnienie, ale z drugiej strony bardzo odpowiedzialne stanowisko. Dlatego cały dzień dzisiejszy poczynawszy od ingresu do katedry, poprzez homagium kapłanów, odprawioną Mszę św. i ten wspólny obiad, uważam za coś ogromnie krzepiącego i podnoszącego mnie na duchu, bo wszystko co widziałem i słyszałem, pochodziło z ust przyjaciół, a usta przyjaciół nie kłamią... Z jednej strony jest najlepszy Ojciec, a z drugiej strony są bracia...“

Druga część przemówienia Arcypasterza poświęcona była podziękowaniu wszystkim, którzy wyrazili swoje gratulacje i życzenia, jak również tym, którzy tak wspaniale przygotowali uroczystości ingresowe.

Uroczysty ingres J. E. Księdza Biskupa Dra Jana Mazura, Ordynariusza Diecezji Podlaskiej, dostarczył uczestnikom głębokich przeżyć. Treść przemówień i życzeń wyrażonych w serdecznych słowach można streścić słowami Konstytucji soborowej O Kościele: „...Biskupi kierują poszczególnymi powierzonymi sobie Kościołami jako zastępcy i legaci Chrystusa radami, zachętami, przykładami, ale także mocą swego autorytetu i władzy świętej, z której jednak korzystają tylko dla zbudowania trzody swojej w prawdzie i świętości, pamiętając o tym, że kto jest większy ma

być jako mniejszy, a przełożony jako usługujący“... (por. Łk 22, 26—27). Biskup powołany przez Gospodarza, aby kierował domownikami Jego wienien mieć przed oczyma przykład Dobrego Pasterza, który przyszedł nie po to, aby Mu służył, lecz aby sam służył (por. Mt 20, 28; Mk 10—45) i życie swe dał za owce swoje. (por. J 10, 11). Wzięty spośród ludzi, podległy słabości, potrafił współczuć z tymi, którzy trwają w nieświadomości i błędzie (por. Hbr 5, 1—2). Niech się nie wzbrania wysłuchiwać podanych swoich, których jak dzieci własne bierze w opiekę, do pilnego ze sobą współdziałania zachęca. Mając odpowiadać za dusze ich przed Bogiem (por. Hbr 13, 17), niech w modlitwie i naukach i we wszelkich uczynkach miłości troszczy się o nich, jak też i o tych, którzy nie są jeszcze jednej owczarni, a których ma za powierzonych sobie w Panu... Wierni zaś pozostawać winni w łączności z biskupem, a Kościół z Chrystusem, a Jezus Chrystus z Ojcem, żeby wszystko zgodne było w jedności i żeby tym pełniej służyło ku chwale Bożej (por. 2 Kor 4, 15), (K. K. 27).

Uroczystości ingresowe skończyły się. Nie sposób było w tym krótkim szkicu odtworzyć dokładnie wspaniałą i niepowtarzalną uroczystość. Opisane i podane tylko ważniejsze myśli mówią o bogactwie i głębokości przeżyć wewnętrznych. Uroczystości skończyły się, ale nowy etap życia diecezjalnego dopiero się zaczął. Mamy nadzieję w Bogu, że długie lata będziemy współpracować z naszym Arcypasterzem, który nas zrozumie i będzie przez nas rozumiany. A wszystko zmierzać będzie do dobra naszej Diecezji, w konsekwencji zaś do dobra całego Kościoła Chrystusowego.

Ks. Wacław Furman

40

POWITANIE J. E. KSIEDZA BISKUPA JANA MAZURA ORDYNARIUSZA DIECEZJI SIEDLECKIEJ CZYLI PODLASKIEJ

*w czasie Ingresu do Katedry Siedleckiej
w niedzielę 17 listopada 1968 r.
przez Dziekana Kapituły Biskupa Wacława Skomorucha*

Ekscelencjo,

Najdostojniejszy Arcypasterzu Podlaski,

Magnificat anima mea Dominum — Uwielbia dusza moja Pana!

To Maryja wyśpiewała te słowa przy powitaniu św. Elżbiety, Matki Twego, Ekscelencjo, Patrona, św. Jana Chrzyciela. Słowa te obrałeś przed siedmiu laty za hasło Twego pontyfikatu. Od chwili zaś, gdy Ojciec Święty Paweł VI w dniu 26 września b.r., w uroczystość Matki Bożej Leśniańskiej, mianował Ciebie Biskupem Siedleckim, wspaniałe Magnificat stało się zawołaniem całego Ludu Bożego, tj. kapłanów i wiernych diecezji Podlaskiej.

Na tym uroczystym ingresie, który dzisiaj, Najdostojniejszy Arcypasterzu, odbywasz, zgromadziliśmy się przy Tobie, duchowym Ojcu naszej Rodziny Diecezjalnej. Jako wysłannika Chrystusowego witają Ciebie obie Kapituły Podlaskie, katedralna w Siedlcach i kolegiacka w Janowie, wita Ciebie diecezjalne grono kapłanów, witają Cię zakony i zgromadzenia, wita Ciebie cały Lud Boży Podlasia w swych przedstawicielach, przybyłych na tę uroczystą chwilę do biskupiej stolicy.

I ja dziś witam Ciebie uroczyście jako biskup pomocniczy, witam najserdeczniej jako Twój brat w biskupstwie, a zarazem jako Twój współ-

pracownik na niwie diecezjalnej i współnarzędzie Bożego działania. Hasło Twojego pontyfikatu: MAGNIFICAT ANIMA MEA DOMINUM — UWIELBIA DUSZA MOJA PANA i moje biskupie zawołanie: VERITATI ET CARITATI — PRAWDZIE I MIŁOŚCI będą nas prowadzić do wykonywania programu, jaki w swoim posłannictwie za łaską Bożą dojrzał Twój wielki Patron, św. Jan Chrzciciel, kiedy mówił: OPORTET ILLUM CRESCERE, ME AUTEM MINUI, co znaczy: Chrystus ma wzrastać w uniżeniu naszym.

Boski nasz Arcykapłan, Jezus Chrystus, Sacerdos et Pontifex wzywa katolickiego Biskupa na świętą służbę Ludowi Bożemu, wzywa On nas, biskupów, wspólnie z kapłanami apostołskimi, do udziału w rządzie dusz ludzkich, do sprawowania władzy, ale mocą Krzyża: REGNAVIT A LIGNO DEUS — Z KRZYŻA ROZTOCZYŁ BÓG ZBAWCZE SWE WŁADZTWO. Dlatego uniżenie się, postawa służebna biskupa i kapłana Chrystusowego jest warunkiem skuteczności naszej misji apostołskiej. Przybywasz więc, Arcypasterzu, przysłany przez Chrystusa do usług Ludu Bożego. A że te usługi wykonywał będziesz nie tylko sam, lecz i przez swoich kapłanów, dlatego kapłani ci, na znak zależności od Ciebie i jedności z Tobą, przez Ciebie zaś z Chrystusem, złożą Ci za chwilę swoje pokorne homagium.

Kanonicznego objęcia władzy nad nami dokonałeś, Arcypasterzu, wobec Kapituły Katedralnej Podlaskiej w uroczystości Rafała Archaniola, 24 października. Dziś natomiast obchodzimy gody weselne Twoich z Kościołem Podlaskim zaślubin. Jak w Kanie Galilejskiej, jest na nich obecna Matka Jezusowa i Matka Kościoła, Maryja, w której macierzyńskie dłoń nie każdy z nas oddał się na zawsze z radosnym wołaniem MAGNIFICAT.

W piśmie Prymasa Polski powiedziano, że znasz dobrze potrzeby naszej diecezji i będziesz umiał im skutecznie zaradzić. Masz za sobą kilka lat pasterzowania, a zatem i dostateczne doświadczenie w pełnieniu apostołskiego posługiwania. Jesteś pełen sił fizycznych i gorliwości, przymiotów tak niezbędnych na biskupim urzędzie. Będziesz więc zdolny służyć Ludowi Bożemu i wieść go jasnym ewangelicznym szlakiem do domu Ojca, który jest w niebie.

Przychodzisz do Diecezji, której dzieje zamykają się liczbą 150 lat, w tym 50 lat samodzielnego trwania pod zaborem rosyjskim, 50 lat wspólnej doli z Kościołem Lubelskim pod rządami Pasterzy Lubelskich w okresie jej rządowej kasaty i 50 lat ponownego samoistnego bytu w Ojczyźnie, która w roku 1918 odzyskała wolność. Przychodzisz jako jej szósty Pasterz.

Przychodzisz do diecezji, która nosi zaszczytne miano męczeńskiej, gdyż wiele wycierpiała za Kościół i Polskę. Los męczeński był udziałem zarówno Ludu Bożego jak i jego Pasterzy. Dwaj z nich, Marceł Gutkowski i Beniamin Piotr, Paweł Szymański umarli na wygnaniu. Przed stu laty zaborca, kasując diecezję podlaską, wystawił przez to chlubne świadectwo ówczesnym Pasterzom Podlasia, że byli oni ostoją wiary i zjednoczenia Ludu Bożego z Chrystusem w Jego Rzymskim Kościele. Biskupi nasi bronili wiary, która jest największym skarbem człowieka. Bronili wolności człowieka, który ma prawo wyznawać tę religię, jaką sam wybiera i taki światopogląd, jaki uważa za właściwy. Biskupi nasi czuwali nad jednością Ludu Bożego w jego społecznym życiu, wiedząc dobrze, że w tej jedności spoczywa siła Kościoła i Narodu.

Dwaj Pasterze wskrzeszonej w r. 1918 diecezji Siedleckiej, Henryk Przeździecki oraz Ignacy Świrski, wnieśli nie mniejszy od swych poprzedników wkład w budowanie Świętego Kościoła Chrystusowego na Podlasiu.

Biskup Przeździecki organizował tu od początku życie diecezjalne. Kuria Biskupia, Seminarium Duchowne, Synod w 1923 r. — to jego dzieło. A przy tym troska o wszystkie kościoły w diecezji, o odrodzenie życia religijnego, zrujnowanego przez długotrwałe zaborczy i pierwszą wojnę światową. Swoje doczesne życie zakończył na posterunku w czasie wizytacji pasterskiej tuż przed wybuchem drugiej wojny światowej.

Następny Arcypasterz, Biskup Świrski, żył troską o człowieka, którego dola doczesna i wieczna leżała mu nade wszystko na sercu. Ingres swój z Białegostoku do Siedlec rozpoczął w lipcu 1946 r. od pokornego ucałowania ziemi na granicy diecezji mówiąc: „Tę ziemię męczenników dajesz mi, Panie, w dziedzictwo“. Jako program swego pontyfikatu określił sobie odbudowę godności ludzkiej, zrujnowanej okropnościami drugiej wojny światowej. W długich latach swoich rządów program ten konsekwentnie realizował, w duchu tym formując nade wszystko kapłanów i kleryków.

Odtąd Ty będziesz Włodarzem tej bogatej spuścizny Twoich poprzedników.

Działanie Opatrzności jest przedziwne. Biskupów, którym przypada w udziale trud odbudowy godności ludzkiej po minionej wojnie, i utwierdzenia wiary na przełomie dwóch tysiącleci w naszej Ojczyźnie, Pan odwołuje do siebie, powołując do kontynuowania ich historycznego dzieła Pasterzy z programem soborowym. W ich to rzędzie kroczysz i Ty na męczeńskim szlaku Chrystusowego Podlasia, jako Pasterz Diecezji, która wraz z całym Narodem święci w tym roku 50-lecie swojego wskrzeszenia.

Szczęść Ci Boże! Szczęść Boże na wspólną nam dolę i niedolę. Sursum corda — W górę serca! Przychodzisz przecież z posłannictwem miłości, a miłującym Boga wszystko wychodzi na dobre.

Od dziś idzie za Tobą, Pasterzem i Wodzem, lud wierny i kilkuset kapłanów, których cechuje zdecydowanie i ofiarna cierpliwość, znamiona chrześcijańskiego męstwa. Są oni już wdrożeni do soborowego dialogu z każdym człowiekiem, napotykanym na drodze kapłańskiego posłannictwa. Krew Męczenników i prześladowania minionych pokoleń okazały się posiewem ducha soborowego i dzisiejszego ekumenizmu. Nie pomsta, lecz miłość zmienia prześladowców i nieprzyjaciół w sojuszników pokoju według prawdy, sprawiedliwości i wolności. Podlasie rozumie zasadniczą różnicę między poniżającym kompromisem a twórczym i dynamizującym przez miłość dialogiem.

Taką oto społeczność diecezjalną, jakby z urzędu biskupiego i piastowanej po śmierci Biskupa Ignacego funkcji wikariusza Kapitulnego przedstawiam Ci, Najdostojniejszy Arcypasterzu, zanim za chwilę każdy z kapłanów złoży osobiście swoje dłonie w Twoje pasterskie dłonie.

Jeszcze słów kilka o sytuacji terenowej. Dotychczas diecezja nasza nie miała większych miast ani rozwiniętego przemysłu. Ostatnio opublikowano program rozbudowy gospodarczej tego rejonu z rozbudową Siedlec, jako miasta szkół wyższych i stolicy Podlasia. Już dziś wymaga to od diecezji nowej orientacji duszpasterskiej, przed kapłanami stawia nowe zadania, wpływając na stosowną formację duchowieństwa i kleryków w Seminarium. W tym wszystkim mamy prawo oczekiwać czynnej współpracy katolików świeckich zgodnie z wytycznymi Soboru.

Dotychczas Lud nasz pozostał głęboko religijny, przywiązany do Kościoła i swoich Pasterzy, pielęgnujący chrześcijańskie obowiązki, ofiarny. Lud ten napełnia świątynie, słucha uważnie Bożej prawdy, korzysta z łaski Sakramentów Św., pragnie żyć niebem a nie tylko chlebem. Lud

ten pielgrzymuje obojętnie do licznych sanktuariów w diecezji zwłaszcza do Kodnia, i Leśnej, gdzie znajdują się koronowane obrazy Matki Bożej, by czerpać siłę do życia po Bożemu.

Tę całą więc naszą i odtąd swoją Rodzinę Diecezjalną, którą Ci obecnie przedstawiłem, ogarnij, Najdostojniejszy Arcypasterzu, swoimi ojcowskimi ramionami i wszystkim czule błogosław.

41

SŁOWO PASTERSKIE WYGŁOSZONE W KATEDRZE SIEDLECKIEJ
PRZEZ J. E. KS. BISKUPA JANA MAZURA, ORD. PODLASKIEGO
PODZAS UROCZYSTOŚCI INGRESOWYCH

Ekscelencjo,
Najdostojniejszy Biskupie Administratorze, Sąsiedzie nasz,
Ekscelencjo,
Najdostojniejszy Księżu Biskupie,
Prześwietne Kapituły,
Magnificencjo i Senacie Katolickiego Uniwersytetu,
Magnificencjo i Senacie Akademii Teologii Katolickiej,
Czcigodni Księża Prałaci i Kanonicy,
Goście nasi na dzisiejszej uroczystości,
Umiłowani w Chrystusie Panu Drodzy Bracia Kapłani,
Wszystkie siostry Zgromadzeń zakonnych,
pracujących na terenie naszej Diecezji,
Drodzy Alumni naszego Seminarium,
Umiłowani w Chrystusie Panu Drodzy Bracia i Siostry,
Katolicyce Rodzice,
Ukochana Młodzieży,
Drogi Dzieci,
Kochane Przedszkolaki!

Pozwólcie, że rozpoczynając moje pierwsze przemówienie do was obojętnie z tej ambony, pozdrowię na początku Święty Kościół Podlaski w Twojej Osobie, Dostojny mój Współpracowniku, Biskupie Wacławie i Was Bracia Członkowie Kapituły, Kapłani moi, umiłowani Boży Ludu Diecezji Podlaskiej.

Pozdrawiam Cię, żywa cząstko żywego Mistycznego Ciała Jezusa Chrystusa, pozdrawiam Cię Winnico Boża, do której to Winnicy zostałem przez Chrystusa, wołą Jego Zastępcy na ziemi Pawła VI, posłany dzisiaj. Pozdrawiam Cię Winnico niezmiernie urodzajna i żyzna, któraś w krótkim czasie swojej historii, bo zaledwie sto pięćdziesięcioletniej, wydała Bogu tak chlubne świadectwo o tym, że On jest jeden, prawdziwy, żywy i jedno jest Ciało Mistyczne Chrystusa — Kościół święty, że potrafiłaś w osobach Twoich poprzednich pokoleń dać Chrystusowi Panu świadectwo nie tylko słowem, czy życiem, ale też ofiarą cierpienia, przelaniem krwi i ofiarą życia.

Pozdrawiam Cię, Winnico Pana, żywy Domu Boga żywego, bo Chrystus mieszka w Tobie, nie tylko w świątyniach Twoich, w tabernakulach sakramentalnie, ale zgodnie z Jego zapowiedzią: „gdzie dwóch albo trzech zbierze się w imię moje, tam ja jestem pośród nich“.

Pozdrawiam Cię żywy Domu Boga żywego! — Nie jestem tutaj w jakiś sposób przesadny, bo już prorok Starego Testamentu, który patrzył

na Lud Boży, wierny swemu Bogu, wołał z zachwytem do Boga i z pokorną prośbą:

„O Panie wszechrzeczy, który niczego nie potrzebujesz, Ty chciałeś, abyśmy się stali świątynią Twoją. Zachowaj przeto tę świątynię nieskałaną na wieki“!

I ja was pozdrawiam, Domu Boży przyozdobiony tak pięknymi klejnotami, które jak rubiny czerwone, czerwoną krwią, przyozdobiły Cię na tak krótkiej przestrzeni czasu.

Alé i pozdrawiam Cię, żywy Domu Boga żywego, który masz być również nadal piękny, bez skazy i wierny Bogu swemu — Chrystusowi. Który zgodnie z Jego słowami: „Jam szczerp winny, a wy latorośle“, w jakiś sposób poprzez wiarę mocną, trwałą, masz trwać w Nim i jeśli trzeba, opłacić trudem i krwią.

Masz trwać w Chrystusie, ale nie tylko poprzez wiarę, poprzez miłość serdeczną, ale i poprzez miłość ofiarną i miłość czynną, która nie deklaruje się słowami tylko, czy uczuciami, ale przede wszystkim polega na twardej codziennej walce o to, by się spełniła wola Boga, bo przecież sam Pan Nasz Jezus Chrystus powiedział: „Kto mnie miłuje zachowuje mowę moją“.

To jest znak i to jest sprawdzian, że miłujemy Chrystusa, jeżeli zachowujemy mowę Jego.

I oto, Bracia Najdrożsi w Kapłaństwie, Kochani Rodzice Katolicy, Droga Młodzieży, Chłopcy i Dziewczęta, Kochane Dzieci, jak kto z Was zdolny jest, niech zapamięta to — bo ja w tej chwili stawiam zasadę i przypominam obowiązek: **KOŚCIÓŁ PODLASKI, ŻYWY DOM BOGA ŻYWEGO, MA BYĆ Z WOLI CHRYSZTUSA CZYSTY, NIESKAŁANY I BEZ SKAZY**, Kościół Podlaski, Świątynia i Winnica Pańska, ma być czysty, nieskałany i bez zmazy, bo za taki Kościół Chrystus wydał siebie, żeby taki Kościół sobie przygotować.

I oto my dzisiaj wszyscy mamy dołożyć wysiłku, żeby przede wszystkim Chrystus, z którego płynie wszelka świętość i moc ku świętości, był nam bliski, bo tylko wtedy będziemy mogli wykonać to wszystko, co postawił przed nami, aby Kościół Jego, Żywy Dom Boga Żywego, był czysty, nieskałany i bez zmazy.

I tu musimy wszyscy zacząć, każdy od siebie, by w sercu naszym mógł mieszkać Chrystus na co dzień przez łaskę i przez, jak wspomniałem przed chwilą, tę twardą wolę posłuszeństwa Bożym nakazom, bo Chrystus Pan nie chce deklaracji, bo On wyraził się w ten sposób: „Nie ten, który mi mówi Panie, Panie, wejdzie do Królestwa Niebieskiego“.

I oto Bracia i Siostry, kiedy w tej chwili stajemy wszyscy, by rozpoczynając w imię Boże nie nowy marsz, ale tylko dalszy ciąg, jak słyszeliśmy z tej ambony, dalszy ciąg trudów, prac i modlitw, to nie dziwcie się, że zwracam się do Was jako Wasz Pasterz i Ojciec Duchowny, z serdeczną prośbą, żeby życie wasze wolne było od tego, co nazywamy dzisiaj zagrożeniem i propozycją innych obyczajów, niż proponuje nam to Chrystus. My dzisiaj wszyscy mamy walczyć o piękne, szlachetne, chrześcijańskie obyczaje, my, jak mówi Sobór, mamy dawać wszystkim świadectwo naszej nadziei na Zmartwychwstanie, bo my mówimy: „wierze w ciała zmartwychwstanie i żywot wieczny“, w tę drogocenną perłę, którą się nabywa przez życie dobre, czyste i szlachetne.

To pierwsze, a drugie, my wszyscy, którzy jesteśmy w jakiś sposób naznaczeni charakterem Chrystusowym w Sakramencie Chrztu św., którzy otrzymujemy zadatek Ducha Św. w Sakramencie Bierznowania, my mamy Drodzy Bracia i Siostry przynosić Chrystusowi chwałę i chlubę poprzez życie trzeźwe, dzisiaj zwłaszcza, gdy zagraża niby potop zalew

alkoholizmu, który nie tylko jest marnotrawstwem siły, dóbr materialnych, ale jest przygotowaniem fatalnej przyszłości następnym pokoleniom, to jeżeli kto inny nie ma fundamentu, na którym by oparł nogę, przeciwstawiając się temu złu, to my mamy Chrystusa, to my mamy wyraźne ostrzeżenie Boże: „nie ludźcie się, pijacy nie posiadają Królestwa Bożego“. I tu jest sens naszych katolickich obyczajów, które w jakiś sposób również Chrystusowi przynoszą chwałę, a Kościół Jego święty, żywy Dom Boga żywego, czynią pięknym, szlachetnym i bez zmyły.

Nam dzisiaj potrzeba o Chrystusie świadczyć na terenie tej części Polskiej ziemi naszej nie słowem, bo Bracia i Siostry, tyle dzisiaj człowiek słyszy i przez radio i przez telewizję i w prasie czyta tyle wielkich słów i wielkich haseł a często w życiu niezrealizowanych, że nie dziwnego iż do słowa, nawet świętego, do słowa naprawdę wielkiego, ten człowiek nie przywiązuje znaczenia i dlatego nie dziwny się, że oczekuje od nas, byśmy postawą życiową dawali świadectwo, żeśmy Boży, że w Bogu pokładamy nadzieję, że zdajemy sobie sprawę, że przyjdzie kiedyś nasz Pan, sądzić żywych i umarłych i powstaną ci, którzy dobrze czynili, na zmartwychwstanie życia, a którzy czynili źle, na zmartwychwstanie sądu!

I dlatego Diecezjo Droga, Kościele święty Podlaski, nie dziw się, że w tym uroczystym momencie, ja Ci przypomnę Testament naszego Boga i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, który odchodząc na mękę powiedział: „Przykazanie nowe daję Wam, abyście się społecznie miłowali, tak jak ja was umiowałem. „Przykazanie nowe daję Wam.“ Po tym poznają, żeście uczniami moimi, jeśli miłość mieć będziecie jedni ku drugim“. Oto okazja świadectwa o naszej wierze i zdania sprawy o naszej nadziei.

A dalej, Bracia i Siostry, dzisiaj, kiedy się mówi o zagrożeniu wierze świętej, to na tle tych trudności, tych też zagrożeń naszą postawą ufna, spokojna, ale mocna, **BĘDZIE TROSKA O TO, ŻEBY TĘ WIARĘ LEPIEJ POZNAC**, żeby ją lepiej i wierniej przekazali rodzice dzieciom swoim, żeby kapłani dokładali wysiłku, by to przekazywanie wiedzy o Chrystusie było doskonale na tyle, na ile człowiek może doskonale wyklądać o Bogu, a z drugiej strony, żeby zmierzało do uczenia dziecka i młodzieńca, że tak trzeba żyć i postępować, jak się dowiadujemy, jak wymaga Chrystus!

I dlatego tutaj serdecznie apeluję do Was Rodzice Kochani, by młodzież i dzieci wasze czytały w waszej postawie, że wiara dla was, że jej poznanie, jest jednym z największych obowiązków waszych, by ich przekonać, by ją poznawały. I tu do Ciebie się zwracam Kochana Młodzieży i Drogie dzieci byście w ten sposób dawali odprawę różnego rodzaju zagrożeniom naszej świętej wiary, że ją będziecie poznawać, a poznawszy wyznawać mocno życiem, a gdy trzeba będzie, że i przypieczerować krwią. Oto, Najdrożsi, są zadania, które pozwolą, że rzeczywistość nasz święty Kościół Podlaski stanie się nie tylko w jednostkach, ale i w całości świątynią Boga, bo „gdzie dwóch albo trzech zbierze się w Imię moje, tam ja jestem pośród nich“. Stanie się tą Winnicą Bożą, gdzie rzeczywistość latorośle będą tkwiły w Chrystusie i z Chrystusem wyrastać na życie piękne, chwalebne, radosne, bo słyszeliście, jak dzisiaj czytano Introit, jak pięknie recytował chór:

„Mówi Pan, ja żywię myśli pokoju, a nie udręczenia.“

Ktokolwiek z Was pójdzie „na całego“ za Bogiem, przekona się, że rzeczywistość on żywi myśli pokoju, a nie udręczenia.

I dlatego Bracia i Siostry, nie dziwcie się, że tę część swego przemówienia zamknę serdeczną modlitwą proroka, który wołał:

„O Panie wszechrzeczy, który niczego nie potrzebujesz, a który chciałeś, byśmy się stali świątynią Twoją, zachowaj ten Kościół Podlaski nieskalanym i czystym na wieki“.

A teraz pozwólcie Bracia i Siostry, że w duchu tej samej miłości, w jakiej przemawiałem do Was i w poczuciu ogromnej sprawiedliwości, w tej uroczystej chwili, ja zechcę spłacić swoje długi, bo jestem dłużnikiem, przede wszystkim mego Biskupa Pomocniczego, Księdza Biskupa Wacława, któremu całym sercem wobec Was wszystkich daję świadectwo wdzięczności za to, że się tak opiekował Wami po śmierci Biskupa i pasterza tej Diecezji, Ignacego, że przyjął mnie, posłanego przez Ojca świętego, całym sercem i uczuciem braterskim, że spieszył mi z pomocą i będzie mi spieszył, ile tylko będzie mógł. Niech mu Chrystus, nasz Bóg i Pasterz za to odplaca całym Jego życiem.

Dziękuję i Wam, Drodzy Bracia moi w obydwu Kapitułach, iżeście wspomagali waszego Biskupa Wikariusza Kapitulnego i że tym samym rokujecie mi nadzieję, że i ja mogę liczyć na was. Dziękuję i Wam, Kochani Bracia moi w Kapłaństwie, Księża Dziekani, Proboszczowie, Wikariusze i Prefekci, dziękuję Wam nie tylko za tę obecność tutaj, która jest połączona z jakąś wielką może ofiarą, ale przede wszystkim za to wierne trwanie w Chrystusie, za tę jedność z Zastępcą Chrystusa na ziemi, a Następcą św. Piotra. W waszej życzliwości i w Waszej gorliwości, ja pokładam nadzieję, że to zadanie, jakie Chrystus i Kościół na mnie składa poprzez Ojca Sw. z Waszą pomocą, przy Bożej Łasce, wykonam. Dziękuję i moim Alumnom Seminarium Duchownego, którzy się sporo natrudzili po to, żeby to nasze pierwsze spotkanie z Wami, Bracia i Siostry, wypadło jak najokazalej.

Dziękuję również chórowi Katedralnemu, który przez swój śpiew liturgiczny wykonany tak wspaniale, dopomógł nam godnie wielbić Boga.

Dziękuję Zakonom za ich modły i ofiary i o te modły, i ofiary, i pracę ofiarną na każdym odcinku serdecznie proszę nadal.

Dziękuję i Wam, Najdrożsi Przyjaciele, Bracia i Siostry, Rodzice Katolicy, Młodzieży Kochana, Drogie Dzieci i dziękuję z całego serca, za tę obecność, że mam możliwość przemawiać dzisiaj do Was, do tej katedry wypełnionej po brzegi. O, oby, moi kochani, tak radowało się moje serce podczas wszystkich wielkich uroczystości, ale i jednocześnie każdej niedzieli i święta, że te świątynie Boże wypełniają się Ludem Bożym, który wiernie spełnia swój obowiązek otoczenia swego Zbawiciela zwartym kołem serc w momencie, gdy się na ołtarzu ofiaruje, które nie tylko na co dzień starają się wypełnić Jego przykazanie, ale w niedziele otwierają Mu swoje serca.

Dziękuję Wam za wszystko.

Dziękuję za to powitanie, które żeście mi zgotowali wczoraj od Kocka aż po Wiśniew. Niech Bóg Wam za to wynagrodzi, żeście i otuchą natchnęli serce Waszego Biskupa. I dzisiaj dziękuję Wam, że wiernie tak trwacie, mimo tej niepogody.

Ja Was przepraszam, może wybrałem niedzielę „niezręczną“, że akurat dzisiaj jest niepogoda, ale trudno, rodzimy się i umieramy i wędrujemy ku niebu w różnych warunkach. Jest deszcz, jest i słońce, jest zimno i gorąco, a jedno jest ważne — idziemy do domu Ojca!

I jedno na koniec Wam obiecuję Bracia i Siostry, że dołożę, za łaską Bożą, którą mi wypraszaćcie, wszelkich wysiłków, żeby z pomocą Księdza Biskupa i moich Braci w Kapłaństwie, spełnić wszystko, czego Chrystus i Kościół ode mnie wymagają, a czego również wymagać będzie zbawienie Waszych dusz. Niech mi tego udzieli łaskawy, miłosierny i wszechmocny Pan. Amen.

LIST PASTERSKI DO DIECEZJAN NA DZIEŃ INGRESU
BISKUPA SIEDLECKIEGO (17. XI. 1968 r.)

Ekscelecncjo, Drogi Bracie w Biskupstwie,
Prześwietne Kapituły Siedlecka i Janowska,
Drodzy Bracia w Kapaństwa, w
Zgromadzenia Zakonne,
Umiłowany wierny Ludu świętego Podlasia!

Uwielbia dusza moja Pana ... tymi słowy, w radosnym uniesieniu, wypowiedzianymi przez Najśw. Matkę Bożą w czasie nawiedzenia św. Elżbiety — zwracam się do Ciebie, Ludu Boży Diecezji Siedleckiej, po raz pierwszy, jako nowomianowany biskup Podlaski. Podobało się bowiem Bogu, przez Następcę św. Piotra, Papieża Pawła VI, posłać mnie niegodnego do Ziemi Męczenników za Wiarę i Kościół.

Dnia 23. X. br. otrzymałem z rąk J. Em. Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Prymasa Polski, dokument, w którym donosi mi, iż Najwyższy Pasterz, Zastępca Chrystusa na ziemi, przenosi mnie z urzędu sufragana Biskupa Lubelskiego na Stolicę Biskupią Podlasia. W dniu następnym wieczorem, okazawszy dokument Prześwietnej Kapitułce Katedralnej, zgromadzonej w gmachu Kurii Biskupiej w Siedlcach, objąłem kanonicznie tj. według wymagań prawa kościelnego, Diecezję Siedlecką. W dniu dzisiejszym po raz pierwszy będę miał szczęście celebrować Ofiarę Eucharystyczną w Katedrze Siedleckiej, zwanej jak każda katedra „matką kościołów“ Podlasia.

Nie wszyscy będziecie mogli — Drodzy Diecezjanie — osobiście brać udział w tej uroczystości, dlatego za pośrednictwem niniejszego listu powiadamiam Was o decyzji Ojca św., pragnę się przedstawić, całym sercem powitać Was, złożyć wyznanie wiary, nakreślić główne wytyczne jego biskupiego posługiwania, prosić o modlitwę, zaufanie i życzliwą współpracę.

Magnifikat — Uwielbia dusza moja Pana ... te słowa nie tylko mego biskupiego zawołania, czy określenie prywatnej postawy osobistej. Lecz także jest to najbardziej ogólne przedstawienie kierunku moich modlitw, tęsknot i wysiłków jako Biskupa Podlaskiego. Przychodzę bowiem, aby razem z Wami, w dzisiejszych czasach duchowych zmagają Wiary i niewiary ustawicznie wołać: „Któż jak Bóg“! Któż tak dobry i tak nieskończenie Mądry? Któż tak Miłosierny a jednocześnie trzykroć Święty? Któż tak Wszechmocny a zarazem tak Cierpliwy? Któż tak Sprawiedliwy, a jednak litujący się nad nędzą człowieka? Któż tak umiował człowieka, że Syna Swego Jednorodzonego dał, aby kto wierzy weń nie zginął, ale miał życie wieczne (por. Jan 3, 16)? Któż tak Prawdomówny i Wszechwiedzący, że jedynie zasługuje na całkowite zaufanie i niezachwianą wiarę? Będę razem z Wami w życiu i pracy, w cierpieniu i radości, w dostatku i potrzebach — myślą, słowem i czynem świadczył za poetą Wincentym Polem: „I nic nad Boga“.

Wspólnie będziemy wyznawać silną wiarę w Ojca, Syna i Ducha Św. Przenajświętszą Trójcę, Jedyne, Żywego i Prawdziwego Boga.

— Ojca, którego w Ewangelii ukazał nam Syn Boży, Ojca, który miłuje wszystko co stworzył, który pamięta o ptakach czy liliach polnych, a nade wszystko troszczy się o tych, którzy szukają Królestwa Bożego i sprawiedliwości Jego (por. Mt 6, 33).

— Syna, który dla nas ludzi i dla naszego zbawienia stał się Człowiekiem, głosił nam Dobrą Nowinę, za nasze grzechy wynagrodził Swoją męką i śmiercią na krzyżu, zmartwychwstał, wstąpił do nieba, przebywa tam w chwale Ojca. Stamtąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych, by oddać każdemu według jego uczynków.

— Ducha św., który od Ojca i Syna pochodzi, którego posłał nam Pan Jezus, aby z nami pozostał i pomagał nam życiem świadczyć o Zbawicielu świata zgodnie z Jego słowami: „Gdy jednak przyjdzie Poczieszytel, którego ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, Ten będzie świadczył o mnie. Ale wy też będziecie świadczyć, ponieważ od początku jesteście ze mną“ (J 15, 26—27).

Przybywam do Was, jako legalnie posłany, prawowity biskup katolicki. Dziś mamy wyraźnie nakreślona naukę Kościoła o zadaniach, godności i odpowiedzialności biskupa na terenie Kościoła powszechnego i w jego cząstce, jaką jest diecezja. Pozwólcie, Najmilsi, że pewne prawdy przez Sobór Watykański II wypowiedziane wspólnie sobie przypomnimy: „Zatem w osobach biskupów, których pomocnikami są kapłani obecny jest wśród wiernych Pan Jezus Chrystus, Kapłan Najwyższy (L. G. n. 21)... Biskupi jako następcy Apostołów, otrzymują od Pana, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi, misję nauczania wszystkich narodów i głoszenia Ewangelii wszelkiemu stworzeniu, aby wszyscy ludzie przez wiarę, chrzest i wypełnienie przykazań dostąpili zbawienia... (L. G. n. 24). Biskup naznaczony pełnią sakramentu kapłaństwa jest szafarzem łaski Najwyższego Kapłaństwa, szczególnie co do Eucharystii, którą sam ofiaruje, albo o której ofiarowanie się troszczy, a którą ustawicznie żywi się i wzrasta Kościół... (L. G. n. 26). Biskupi kierują powierzonymi sobie poszczególnymi kościołami jako następcy i legaci Chrystusa, radami, zachętami i przykładami, ale także i mocą swego autorytetu i władzy świętej, z której jednak korzystają tylko dla zbudowania trzody swojej w prawdzie i świętości pamiętając o tym, że kto jest większy, ma być jako mniejszy, a położony jako usługujący (por. Łk 22, 26—27). Władza ta, którą w imieniu Chrystusa osobiście sprawuje, jest własną, zwyczajną, i bezpośrednią, choć jej wykonywanie kierowane jest w ostatecznej instancji przez Najwyższą Władzę Kościoła... (L. G. n. 27).

W świetle tej nauki przychodzę, za łaską Bożą, kontynuować prace i dzieła moich wielkich Poprzedników, a zwłaszcza ostatnich: biskupa Henryka Przeździeckiego (dzisiejszy ingres wypada w dniu w którym przed 50-laty tenże Ordynariusz Siedlecki przyjmował sakrę biskupią), oraz biskupa Ignacego Swirskiego. Tak jak Oni pragnę głosić Ewangelie Chrystusową osobiście i z pomocą duchownych czy świeckich apostołów, a wśród nich przede wszystkim rodziców; z ambon kościołów i spoza stolików punktów katechetycznych. Jest również pragnieniem mego serca, aby domy rodzinne stały się ambonami, gdzie głosi się Chrystusa i słowem i życiem.

Przedmiotem mej troski pasterskiej będzie formacja religijnej postawy młodzieży oraz praca, aby Chrystus zakrólował w rodzinach katolickich we wzajemnej miłości współmałżonków, w ich postawie wobec dzieci i chrześcijańskiego ich wychowania.

Niczego nie chciałbym uronić z pięknej akcji charytatywnej prowadzonej przez świetlaną pamięć mego Poprzednika. Całym sercem będę popierał rozwój duszpasterstwa dobroczynnego.

Praca nad trzeźwością dzieci, młodzieży i rodzin jest i będzie szczególnie droga mojemu sercu.

W działalności duszpasterskiej z kapłanami i wszystkimi ludźmi dobrej woli będę pracował w tym kierunku, aby życie w stanie łaski na co dzień stało się ideałem realizowanym wytrwale przez moich Diecezjan. Tej sprawie poświęcę wiele modlitw i ofiar.

Chodź bowiem o to, by nasza postawa na co dzień była sama przez się apostołowaniem — zgodnie ze słowami Pana Jezusa: Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli dobre wasze uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie (Mt 5, 16). Przypomina nam to również Sobór Watykański w przepięknych słowach: „Chrystus Pan Kapłan wzięty spośród ludzi“ (por. Hbr 5, 1—5), nowy lud „uczynił królestwem i kapłanami Bogu i Ojcu Swemu“ (Obj 1, 6, por. 5, 9—10). Ochrzczeni bowiem poświęceni są przez odrodzenie i namaszczenie Duchem świętym, jako dom duchowy i święte kapłaństwo, aby przez wszystkie właściwe chrześcijaninowi uczynki składać ofiary duchowe i głosić moc Tego, który wezwał ich z ciemności do swego przedziwnego światła (Por. J 2, 4—19). Toteż wszyscy uczniowie Chrystusowi trwając w modlitwie i chwale wspólnie Boga (por. Dz 2, 42—47), samych siebie składają mają na ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu (por. Rzym 12, 1), wszędzie mają głosić świadectwo o Chrystusie, a tym, którzy się tego domagają, zdawać sprawę z nadziei życia wiecznego, która jest w nich (por. 1 P 3, 15) ... (L. G. n. 18).

Wszystkie moje modlitwy i ofiary, zamiary i plany, prace i cierpienia na tej świętej ziemi podlaskiej składam w ręce Najświętszej Matki Jezusowej, Matki Kościoła, która jest i naszą duchową Matką. Jej to od lat młodzieńczych stałem się własnością, potwierdziłem to w latach ostatnich wraz z całym Episkopatem Polski i Ludem wiernym naszej Ojczyzny. Obecnie pragnę, byśmy wszyscy — moi drodzy Diecezjanie — oddali się Jej do całkowitej dyspozycji w pracy i w walce o sprawę Bożą w nas i w naszym otoczeniu; w macierzyńskiej niewole miłości za Kościół w Polsce i świecie współczesnym. Ona będzie dla nas wzorem miłości i oddania się Bogu oraz czynnej dobroci dla naszych braci. Jej słowa wypowiedziane w Fatymie w 1917 r.: „Przyszląm upomnieć wiernych, aby przystępowali do Sakramentów świętych i odmawiali różaniec“ — będą dla nas wskazaniem Dobrej Matki, gdzie szukać sił i mocy w dążeniu do pełni chrześcijaństwa i oparcia się zagrożeniu ze strony nienawiści, nieczystości i nietrzeźwości. W Niej pokładamy nadzieję, albowiem Ona zniszczyła wszystkie herezje i starła głowę przewrotnego węża.

W takim duchu stoję przed Tobą, ukochany Ludu Podlaski, wołając słowami Apostoła narodów, które skierował do chrześcijan w Koryncie: „Usta nasze otwarły się do Was... rozszerzyło się nasze serce. Nie brak Wam miejsca w moim sercu... odpłacając się nam w ten sam sposób, otwórcie się i wy: jak do swych Dzieci mówię (por. 2 Kor 6, 11), i jak Dzieci najdroższe do serca przyciskam.

Z wyrazami wielkiej życzliwości, zaufania i miłości zwracam się specjalnie do Was, umiłowani Bracia Kapłani diecezjalni i zakonnicy, z najmilszym Bratem moim Biskupem Wacławem na czele. Widzę w Was moich gorliwych, opatrzościowych Współpracowników na niwie Pańskiej, wyborną cząstkę Bożego dziedzictwa. Liczę na Wasze modlitwy, ducha wspólnoty, umiłowania sprawy Bożej w sercach Ludu Podlaskiego. Pragnę, byśmy wspólnie jemu służyli.

Gorące uczucia mego serca skierowane ku diecezjalnemu Seminarium Duchownemu, „żrenicy mego oka“ i przesyłam wyrazy głębokich uczuć ojcowskich ku Wychowawcom, Profesorom i Wam Drodzy Alumnicy, pragnąc byćście wzrastali w łaskę Bożą i wiedzę, oraz by Bóg powiększał Wasze grono przez nowe powołania.

Serdeczne wyrazy pozdrowień skierowuję do Was Siostry Zakonne Zgromadzeń pracujących na terenie diecezji Siedleckiej. Waszym modlitwom i codziennym ofiarom polecam moje biskupie posługiwanie Ludowi Bożemu tej cząstką Kościoła świętego.

Gończym sercem pozdrawiam rodziny katolickie całej Diecezji, przede wszystkim Was ukochani Rodzice, którzy swoj postug budujecie i powikszacie Mistyczne Ciało Chrystusa — Kościół Katolicki. Wam, którzy podejmujecie trud rodzenia nowych dzieci Bożych, a bardziej jeszcze trud wychowania chrześcijańskiego, serdecznie błogosławię, składam hołd uznania, wdzięczności i najlepsze życzenia.

Witam Cię z całego serca Droga Młodzieży: Chłopcy i Dziewczęta. Za wzorem naszego Zbawiciela pragnę wyjść Wam na spotkanie jako przyjaciel i starszy brat. Widzę w Was nadzieję nie tylko Ojczyzny ziemskiej lecz również Kościoła Chrystusowego. Spodziewam się, że razem będziemy wyznawać Boga w Trójcy Jedynej i w świetle Jego nauki układać życie, rozwiązywać problemy, budować Królestwo Boże na ziemi.

Serdecznie pozdrawiam wszystkich chorych i cierpiących. Myśl moja biegnie do Was Umiłowani Bracia i Siostry, których cierpienie przykuło do łóża boleści oraz do Was, którym brak sił z powodu wieku odebrał możliwość spotkania się z Waszym biskupem. Polecam się Waszym modlitwom oraz ofierze współcierpienia z Chrystusem. Zajmujecie poczesne miejsce w moim sercu.

Witam Cię i do serca przyciskam Działwo. Uśmiecham się serdecznie do Waszych rozjaśnionych uśmiechem twarzączek i oczu. Raduję się Waszą gorliwością w uczęszczaniu na religię, Mszę św. i do Sakramentów św. Nadal pocieszajcie serce Waszego biskupa.

Błogosławię z całego serca Najmniejszych Diecezjan, tak będących w kołyskach, jak już trzymających się ręki Rodziców. Z głębokim wzruszeniem wkładam, w duchu, dłonie biskupie na ich główki.

W duchu chrześcijańskiej miłości pozdrawiam i Was Bracia Odłączeni, którzy żyjecie na terenie Diecezji, a z którymi łączy nas wiara w Boga i cześć Najśw. Dziewicy.

Wyrazy życzliwych uczuć skierowuję i do tych, którzy jeszcze nie wierzą i nie miłują Pana naszego Jezusa Chrystusa, a z którymi łączy nas ta sama ziemia ojczysta i codzienne obowiązki.

Wśród takich uczuć i usposobienia serca przychodzę do Was Najmilsi pełnić wolę Bożą. Dzieło, które mi zostało powierzone przewyższa naturalne siły i zdolności człowieka — konieczna jest tu ustawiczna pomoc łaski. Proszę Was tedy Diecezjanie moi — o ciągłą pamięć przed Panem, abym pozostając w serdecznych związkach z całym Episkopatem Polski a zwłaszcza w jedności wiary, miłości i posłuszeństwa z Następcą św. Piotra, Papieżem Pawłem VI mógł szczęśliwie i zgodnie z pragnieniem Serca Bożego pasterzować świętemu Kościołowi Podlaskiemu.

Rozpoczynając tedy wspólny trud ku chwale Bożej i zbawieniu dusz — jako Pasterz Diecezji, ufając, że potwierdzi to łaskawość Najlepszego Boga, udzielam Wam — Ukochani w Panu — błogosławieństwa: W Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

Siedlce 17. XI. 1968 r.

† Jan Mazur
Biskup Siedlecki

List niniejszy należy odczytać z ambon wszystkich kościołów i kaplic Diecezji w czasie Mszy świętych w niedzielę dnia 17. XI. 1968 r.

(—) † Wacław Skomorucha
Wikariusz Generalny

